

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, STUDENI 2017. ■ GODIŠTE XI. ■ BROJ 71 ■ ISSN 1846-4076

DOGAĐAJNICA

Završena proslava
20. obljetnice
uspostave Biskupije

Uručene zahvalnice
sudionicima u organiziranju
Euharistijskog kongresa

Đakonsko ređenje
u požeškoj Katedrali

Sjednica Prezbiteretskog vijeća

Svetkovina obljetnice posvete
crkve sv. Lovre u Požegi

Osmo biskupijsko
hodočašće zdravstvenih
djelatnika u Voćin

Proslava sv. Huberta u Požegi

Susret trajne formacije
svećenika po arhiđakonatima

ŽIVOT MLADIH

Dodijeljene stipendije
Požeške biskupije

Susret dječjih
crkvenih zborova

GOSPODARSTVO

Perica Oroz,
požeško-pleternički poduzetnik

KULTURA

Predstavljena knjiga o
požeškoj Katedrali i
zbornik radova o Ivi Dulčiću

DUHOVNA MISAO

Piše: Josip Krpeljević

Biskup Škvorčević posjetio patrijarha Bartolomeja u Carigradu (str. 2)

**SVETKOVINA SV. TEREZIJE
AVILSKE U KATEDRALI**
str. 6.

**ĐAKONSKO REĐENJE U
POŽEŠKOJ KATEDRALI**
str. 10.

**SUSRET BISKUPA ŠKVORČEVICA
I MINISTRICE DIVJAK**
str. 11.

BISKUP ŠKVORČEVIĆ POSJETIO EKUMENSKOG PATRIJARHA BARTOLOMEJA U CARIGRADU

Susret velikog ekumenskog značenja

U čestitci za Uskrs ove godine Njegova Sve-Svetost je biskupu Antunu napisao: »Željeli bismo Vam također uputiti naše najbolje želje i molitve za uspjeh Trećega biskupijskog euharistijskog kongresa, koji se održava u rujnu, nakon kojega Vas srdačno pozivamo da budete naš gost tijekom nekoliko dana u povijesnom gradu naših Otaca. Sigurni smo da će Vam jedan takav odmor pružiti puno osvježenja i ugode.«

PIŠE: Antun Škvorčević

Njegova Sve-Svetost Bartolomej, nadbiskup carigradski i patrijarh ekumenski, pohodio je 2016. Republiku Hrvatsku, na poziv Srpske Pravoslavne Crkve, te je na području Požeške biskupije posjetio Jasenovac i Pakrac, gdje smo se susreli. Za stolom u Pakracu započeli smo razgovor o određenim temama, te mi je patrijarh pred odlazak rekao kako bi ga valjalo nastaviti i pozvao me da ga posjetim u Carigradu, ponovivši to nekoliko puta. U ovogodišnjoj uskrsnoj čestitki koju sam primio od Njegove Sve-Svetosti stajale su i sljedeće riječi: »Željeli bismo Vam također uputiti naše najbolje želje i molitve za uspjeh Trećega biskupijskog euharistijskog kongresa, koji se održava u rujnu, nakon kojega Vas srdačno pozivamo da zajedno s jednim pratiteljem budete naš gost tijekom nekoliko dana u povijesnome gradu naših Otaca. Sigurni smo da će Vam jedan takav odmor pružiti puno osvježenja i ugode.« Iz više razloga držao sam važnim prihvatići taj poziv, kako bih, među ostalim, i na taj način dao svoj doprinos povezaniosti Katoličke Crkve u Hrvatskoj s prvim među jednakima u Pravoslavnoj Crkvi, velikim prijateljem pape Ivana Pavla II., utemeljitelja Požeške Biskupije i promicatelja jedinstva Crkve.

U sjemenišnoj knjižnici na otoku Halkiju

Sofiju, jedan od najsnajnijih svjedoka bizantske kršćanske baštine u Carigradu koji je bio pretvoren u džamiju, a danas je muzej. To zdanje svojom velebnom arhitekturom koja omogućuje posebno iskustvo svjetla te s prekrasnim ostacima mozaika, napose s likovima Isusa i Marije, na svoj način uveličava predstojatelja i svijet duhovnosti i misterija. Nedaleko od Aje Sofije manjana je, ali jednako lijepa crkva sv. Jurja i Georgija, također pretvorena u džamiju, uz koju je nekada stajao manastir, sjedište carigradskih patrijarha, među kojima i slavnoga Ivana Zlatoustoga. Razgledavanjem kršćanskih tragova u Carigradu, uz vodstvo velikoga arhimandrita, susreli smo se sa svim onim za što su se sveti Oci tijekom mnogih stoljeća borili u promicanju čistoga evanđeoskog sadržaja i cjelovite vjere Isusove Crkve. Posjetili smo i veličanstvenu crkvu manastira Svetoga Otkupitelja Chor, također urešenu obnovljenim starim freskama, kao i neke druge crkve vremenom pretvorene u džamije ili u muzeje. Veliki arhimandrit pokazao je osjetljivost prema nama iz Hrvatske i time što ni u jednom trenutku

“Da svi budu jedno”

Istoga dana, 19. listopada u podne, patrijarh Bartolomej primio me je u svom osobnom uredu na Fanaru osobito srdačno i s bratskim zagrljajem na ulaznim vratima, pozdravio me na talijanskom jeziku i poželio mi da se u Carigradu osjećam kao kod svoje kuće. U svojoj neposrednosti zanimalo se kako je proteklo moje putovanje do Carigrada, kako sam zadovoljan smještem u hotelu te kako je prošla pravoslavna Trećega biskupijskog euharistijskog kongresa o 20. obljetnici ustanovljenja Požeške biskupije. Upoznao me je s funkcioniranjem Ekumenskoga patrijarhata u posebnim okolnostima države Turske te s njegovim ekumeniskim nastojanjima, napose onima što provodi s papom Franjom, u kojima posvećuju veliku pozornost i ekološkom pitanju. Spomenuo je poteskoće i osporavanja na koja zbog toga nailazi u redovima vlastite Crkve.

Zahvalio sam mu ponajprije na

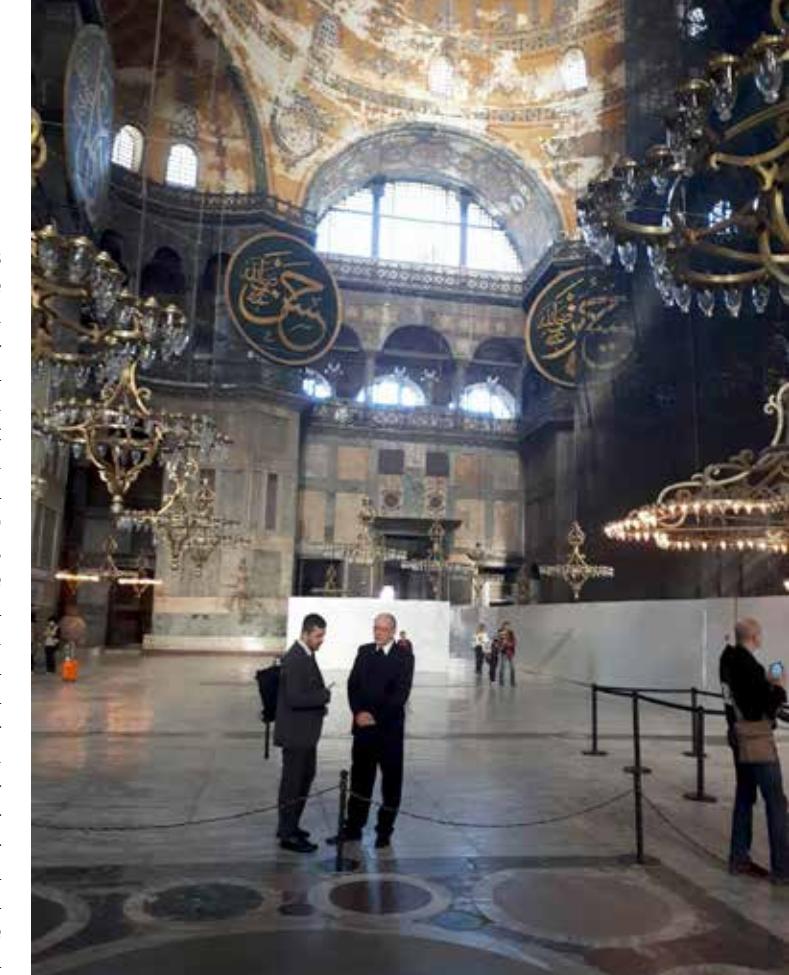

Aja Sofiju, jedan od najsnajnijih svjedoka bizantske kršćanske baštine u Carigradu, pretvorenu u džamiju a danas muzej, sa svojom velebnom arhitekturom koja omogućuje duboko iskustvo svjetla, a prekrasni ostaci mozaika, napose s likovima Isusa i Marije na svoj način uvode u svijet duhovnosti i misterija.

pozivu da ga posjetim u Carigradu te sam mu rekao da sam svjestan kako po susretu s Njegovom Sve-Svetotu na Fanaru postajem na svoj način dionikom one povijesti kojoj su protagonisti bili papa Pavao VI. i ekumenski patrijarh Atenagora u duhu Isusove molitvene želje: „Da svi budu jedno“. Istaknuo sam da su njih dvojica pokrenuli povjerenje i zajedništvo između dviju Crkava, koje se osobito snažno nastavilo razvijati u doba pape Ivana Pavla II. i Njegove Sve-Svetosti Bartolomeja. Izrazio sam radost što je upravo u to blagoslovljeno doba, papa Ivan Pavao II. prije dvadeset godina utemeljio Požešku biskupiju i meni povjerio službu prvoga njezina pastira. Naglasio sam kako je spomen navedene obiljetnice proslavljeni Euharistijskim kongresom minuloga 24. rujna u Požegi, na kojem su sudionici osjetili i prisutnost Njegove Sve-Svetosti po molitvi i u upućenoj pisanoj čestitki. Spomenuo sam i to da se patrijarhov prijedlog o mojem posjetu Carigradu nakon Kongresa odvija upravo u tjednu kada slavimo spomendan sv. Ivana Pavla II., koji za mene i Požešku biskupiju ima nemalo eklesijalno značenje.

Križ praštanja i pomirenja

Njegovo sam Sve-Svetosti Bartolomeju potom uručio na dan biskupski princi križ koji je u srebro izradio prof. Hrvoje Ljubić iz Zagreba. Na prednjoj strani križa nalazi se lik pape Ivana

Biskup Antun i veliki arhimandrit Vissarion Konizias u Aja Sofiji

nativne, pa ni tada kad se susreću s otporima iz vlastitih redova. Zanimao se za ekumensko stanje u Hrvatskoj i u susjednim zemljama. U kratkom prikazu odnosa Katoličke Crkve u Hrvatskoj i Srpske Pravoslavne Crkve te njihove opterećenosti nacionalnim i političkim prijeporima koji su u međusobnim susretima i razgovorima nerijetko ispred kršćanskih i evanđeoskih tema, Njegovo sam Sve-Svetosti spomenuo i pitanje bl. Alojzija Stepinca. Uručio sam mu knjigu Robina Harrisa, Stepinac - His Life and Times, povjesničara iz Ujedinjenoga Kraljevstva.

Njegova Sve-Svetost pozvala me potom na objed te me pred sustanicima iz Patrijarhata i pred veleposlanikom Grčke u Turskoj, g. Maroëidisom, pozdravila kao subrata iz Katoličke Crkve u Hrvatskoj. Opratajući se na kraju objeda, patrijarh mi je rekao da se prije odlaska iz Carigrada moramo još jednom susresti. Njegova Sve-Svetost pozvala me na objed te me pred sustanicima iz Patrijarhata i pred veleposlanikom Grčke u Turskoj, g. Maroëidisom, pozdravila kao subrata iz Katoličke Crkve u Hrvatskoj. Opratajući se na kraju objeda, patrijarh mi je rekao da se prije odlaska iz Carigrada moramo još jednom susresti.

Prvokršćanska prepoznatljivost

Poslije patrijarhova odlaska zadržao sam se u kratkom razgovoru s veleposlanikom Maroëidisom, koji se među ostalim zanimalo za predsjednicu Republike Hrvatske, gospodinu Kolindu Grabar Kitarović, o kojoj je govorio sa simpatijama i poštovanjem sjećajući se susreta u Afganistanu, kamo je ona

U patrijaršijskom domu na Fanaru

Biskup Antun s biskupom Rubénom, apostolskim vikarom Istanбуlu

nonima Katoličke Crkve stječem pravo na mirovinu. Na kraju susreta zahvalio sam patrijarhu Bartolomeju na izvanredno iskazanoj gostoljubivosti i na savršeno organiziranome programu koji nam je priređen, zahvalio sam takoder na osobnoj pratnji velikog arhimandrita Vissariona te što mi nije bilo dopušteno da bilo koji dio troškova osobno pokrijem.

Patrijaršijsko Sjemenište

U pratnji velikoga arhimandrita Vissariona posjetio sam patrijarhovu crkvu sv. Jurja na Fanaru, u kojoj se dogodio susret između pape Pavla VI. i patrijarha Atenagore. Ondje smo se zajednički pomolili i na arhimandritov prijedlog otpjevali pred Bogorodičnom ikonom koralni *Salve Regina*. Razgledali smo još neka mesta koja od davnina čuvaju kršćansku memoriju, te Manastir životvornoga izvora gdje se nalaze grobovi ekumenskih patrijarha, među kojima i patrijarha Atenagore.

Katolici poput prvih kršćana

Poseban doživljaj tijekom posjeta Carigradu bila je jednosatna vožnja patrijarhovom brodicom na otok Halki, na kojem se nalazi jedino patrijaršijsko Sjemenište s Teološkom školom u Turskoj, koje je prema odredbi turskih vlasti zatvoreno prije 46 godina. Od pristaništa do Sjemeništa vozili smo se konjskom zapregom u pratnji policije, jer je na otoku, zbog ekoloških razloga, zabranjena vožnja automobilom. U sjemenišnom zdanju smješten je Manastir Presvetoga Trojstva u kojem živi monaška zajednica na čelu koje je mitropolit Burse Elfidoforus, ujedno profesor dogmatike i ekumenske teologije na Teološkoj fakultetu u Solunu. Jedan od monaha vodio me je u razgledavanje zgrade Sjemeništa, pokazao mi je vrlo vrijednu knjižnicu s četrdesetak tisuću primjeraka, među kojima su i

nost Crkvi žive poput prvih kršćana na unutarnji način, jer im u Turskoj nije dopušteno očitovati se takvima u javnosti. Paradoksalno je što katolici kao stranci imaju škole na njemačkom, francuskom, talijanskom i turskom jeziku, dok domaći pravoslavni vjernici ne mogu otvoriti svoju već spomenutu Teološku školu na otoku Halkiju. Kazao je da je od 2008. u Turskoj na djelu islamizacija koja poništava sekularnost koju je uveo Ataturk. Među ostalim, biskup Rubén spomenuo je da je kao dječatnik na Antonianumu u Rimu, prije dolaska u Tursku živio s nekoliko hrvatskih franjevaca, da je nakon toga kao član generalne franjevačke uprave posjetio Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu te se upoznao s našim načinom života i vjerskom situacijom. Izrazio je radost zbog mojega posjeta u organizaciji Ekumenskoga patrijarhata s kojim je u izvrsnim odnosima, što se moglo razabratи i iz razgovora s velikim arhi-

mandritom Vissarionom. Rekao sam, da sam mu došao izraziti bratske osjećaje, blizinu i poštovanje, a na kraju razgovora razmijenili smo darove.

Tijekom boravka u Istanbulu imao sam prigodu susresti se u Ekumenskome patrijarhatu među ostalim i s nekoliko mitropolita i episkopa iz Turske i Grčke. Osobito zanimljiv razgovor vodio sam s kalcedonskim mitropolitom Athanasiosom Papasom, koji je studirao u Njemačkoj, bavi se različitim pitanjima, od teologije i ekumenizma do suvremene umjetnosti i ekologije, te mi je darovao nekoliko svojih knjiga.

Svojim posjetom ekumenskome patrijarhu Bartolomeju u Carigradu želio sam posvjedočiti da Katolička Crkva u Hrvatskoj može biti ekumenski sugovornik i s pravoslavljem izvan naših političko-nacionalnih okvira, te pridonijeti tome da Hrvatska ima još jednoga prijatelja.

Tijekom boravka u Istanbulu biskup Škvorčević je imao prigodu susresti se u Ekuomenskom patrijarhatu među ostalim i s nekoliko mitropolita i episkopa iz Turske i Grčke. Osobito zanimljiv razgovor bio je s kalcedonskim mitropolitom Athanasiosom Papasom, koji je studirao u Njemačkoj, bavi se različitim

pitanjima, od teologije i ekumenizma, do suvremene umjetnosti i ekologije te je biskupu darovao nekoliko svojih knjiga.

Mitropolit Elfidoforus uručuje dar biskupu Antunu

SVETKOVINA OBLJETNICE POSVETE CRKVE SV. LOVRE U POŽEGI

Crkve su prostor čudesne komunikacije između Boga i čovjeka

saveza sa svojim izabranim narodom.

Naša crkvena zdjala hramovi su prisutnosti Isusa Krista koji je za sebe rekao da je Svjetlost, Put, Istina i Život, napose po slavlju svete euharistije, žrtve njegove ljubavi. Crkvene zgrade podsjećaju da smo mi kao jedinstvene i neponovljive osobe dragocjeni prostori njegove prisutnosti po srcu koje može hvatati valove koji dolaze s Božjih strana. Kad u sabranosti srca dodešmo u neku crkvu, događa se čudesna komunikacija između Boga i čovjeka.

Božje svjetlo i blizina

Na temelju evanđeoskog ulomka iz gona trgovaca iz hrama biskup je podsjetio kako ima ljudi koji umjesto komunikacije s Bogom više vole trgovinu u hramu. Izgonom trgovaca Isus je posvjedočio svoju veliku suzdržanost prema onima koji život svode na trgovinsku razmjenu materijalnih dobara i ostaju nesposobni u svojim srcima osjetiti Božju prisutnost i živjeti u onoj punini koju im je Bog namijenio. Imaju pune ruke, a prazna srca te su slični ludim djevcicama u prošlome nedjeljnom evanđelju koje su se zbog odlaska u trgovinu našle pred zatvorenim vratima svadbane dvorane. „Hoće se nama suvremenim ljudima dogoditi da nam se otvaraju vrata trgovina, ali zatvaraju vrata života“, upitao je biskup nazočne i pozvao ih da budu poput tolikih ljudi koji su od samih početaka grada osjetljivom dušom u ovoj crkvi disale s Bogom. Ustvrdio je da je trag te duše moguće osobito snažno osjetiti po fragmentima sačuvanih fresaka. Upozorio je na dva lika Isusa Krista na svodu svetišta – »Pantokrator« (Svetvladar) i »Maiestas Domini« (Veličanstvo Gospodnjeg), veoma rijedak, ali znakovit prizor prožimanja istočne

Prigodom svetkovine obljetnice posvete crkve sv. Lovre u Požegi 15.

studenog, biskup Antun Škvorčević predvodio je u ovoj crkvi euharistijsko slavlje u zajedništvu sa svećenicima iz središnjih biskupijskih ustanova i iz župa Katedralnog arhidiakonata. Na početku misnog slavlja pozdravio je nazočne svećenike i vjernike, a napose učenike i profesore obiju požeških gimnazija, kao i učenike osnovne škole Antuna Kanižića u Požegi te pitomce požeškog Kolegija. Podsjetio je kako crkva sv. Lovre traje više od osam stoljeća, tijekom kojih je ljudima u ovom zdanju Bog očitovao svoju blizinu, a brojni ljudi utisnuli svoju pobožnost, sabranost i molitvu, među njima i slavni Požežanin Antun Kanižić koji je preminuo prije 240 godina. Poželio je nazočima da na ovom slavlju iznutra ožive po onoj snazi Isusova Duha po kojemu je njezina Crkva. Potom je uslijedila molitva za požeške isusovce i učenike njihove Gimnazije i Akademije u 18. stoljeću, pokopane u kripti crkve, za poglavare i učenike požeškog Orfanotrofija te za one koji su kao žrtve »Križnog puta« 1945. bili ubijeni u Požegi i pokapani pokraj ulaza u crkvu sv. Lovre gdje im je u spomen podignut križ. Nakon molitve profesori i gimnazijalci položili su pod križ upaljene svjeće.

Biće svjetla

U homiliji je biskup spomenuo kako je prije mjesec dana bio u Carigradu i ondje uz stručno duhovno vodstvo imao prigodu upoznati tamošnje tragedije kršćanstva iz ranoga bizantskog doba, ponajprije veličanstvenu crkvu »Aja Sofiju«, kao i druga sakralna zdanja, pretvorena u džamije, a sada su muzeji. Kazao je da ga je na tim zdanjima oduševilo to što su sva ona, pre-

Spomen-kripta Antuna Kanižića u crkvi sv. Lovre

i zapadne tradicije. Potom je ukazao na tri Marijina lika na tri sloja žbuke trijumfalnog luka i konačno na fresku nebeskog Jeruzalema s prikazom lica različitih građanskih slojeva, pogleda usmjerena prema vječnom svjetlu u nebu, prema proslavljenom Isusu Kristu. Pozvao je nazočne da spomenute freske, u koje je utisnuta vjera tolikih duša budnih za Boga tijekom minulih stoljeća, i njih trajno privlače k oltaru kao središtu crkve, na kojem uskrsli Gospodin obnavlja žrtvu svoje ljubavi i križ u hrani nas kruhom života.

Kazao je da se na duhovnom ozračju ove crkve nadahnjivao i Antun Kanižić, Požežanin koji je umro prije 240 godine i sahranjen u ovoj crkvi. Trajno je u njoj uzdazio Bogu dušu, koja je osjetljiva za njegovu riječ – progovorila pjesništvom i prozom, ali iznad svega svećeničkim misionarskim služenjem. Ostavio nam je svijetao trag čovjeka koji je živio srcem punim Božje blizine, budan za Boga i osjetljiv za čovjeka. Poručio je nazočnim učenicima osnovne škole koja nosi njegovo ime, da je i njihovo srce željno Božeg svjetla i blizine te da bi im bio neprijatelj svatko onaj tko bi ih pokušavao otrgnuti od njega i skučiti ih na mrak, nemoć i sebičnost. Ohrabrio ih je da po primjeru Antuna Kanižića ustrajno hode s Isusom Kristom, istinskim svjetлом života. Zahvalio je Gospodinu što nas voli u svojoj Crkvi i što nas okuplja u zajedništvo svoje ljubavi.

Nakon popričesne molitve biskup je pročitao ulomak iz Kanižićeve oporuke u kojoj želi da bude pokopan u kripti crkve sv. Lovre i preporuča svoju dušu u molitvu. Potom su školska djeca i svećenici na čelu s biskupom sišli u kriptu i ondje za njega izmobilili molitvu održenju.

SVETKOVINA SV. TEREZIJE AVILSKE U POŽEŠKOJ KATEDRALI

Poput sv. Terezije staviti Boga u središte života

Na svetkovinu sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale, 15. listopada, svećano misno slavlje u stolnoj crkvi predvodio je biskup Antun Škvorčević u zajedništvu s Marinom Srakićem, đakovačko-osječkim nadbiskupom i metropolitom u miru, Đurom Gašparovićem, srijemskim biskupom, kanonicima požeškoga Stolnog kaptola sv. Petra na čelu s prepoštom i katedralnim župnikom Ivicom Žuljevićem, svećenicima grada Požege, svećenicima Katedralnog dekanata i svećenicima djelatnim u središnjim biskupijskim ustanovama, predvođenima generalnim vikarom Josipom Krpeljevićem.

Slavljje je započelo procesijom s moćnikom sv. Terezije iz crkve sv. Lovre, u kojoj su među brojnim vjernicima sudjelovali učenici i nastavnici požeške Katoličke osnovne škole i požeške Katoličke gimnazije, kojoj je sv. Terezija zaštitnica, članovi požeških povijesnih postrojbi, predstavnici braniteljskih, gradanskih i crkvenih udruga, predstavnici Hrvatske vojske i policije te vjernici u narodnim nošnjama.

Mistični zanos

Na početku misnog slavlja biskup Škvorčević podsjetio je da je prije dvadeset godina sv. Ivan Pavao II. utemeljio Požešku biskupiju i požešku crkvu sv. Terezije uzdigao na dostojanstvo katedrale. U radosti slavlja sv. Terezije posebno je pozdravio nadbiskupa Marina Srakića i biskupa Đuru Gašparovića, svećenike, đakone, redovnike, aspirante i sve one koji su s raspoloženim srcem došli na ovu svečanost u čast svete Zaštitnice. Uputio je čestitu biskupijskim vjernicima prigodom svetkovine Zaštitice njihove Katedrale, župljanima Župe sv. Terezije Avilske svetkovinu njihove župne Zaštitnice, a svim građanima grada Požege na čelu s nazočnim gradonačelnikom svetkovinu zaštitnice Grada. Pozvao je slijednike slavlja da se po primjeru i zagovoru sv. Terezije otvore Isusu Kristu kako bi i ovom prigodom iskusili snagu njegove pobjede nad smrću i postali zajedničarima vječnoga života kojeg je ona u svom mističnom zanisu već ovdje na zemlji bila dionicom.

O čovjeku - s Božijih polazišta

U homiliji je biskup Škvorčević ustvrdio kako je ovaj dan lijep zbog sunčana vremena, ali i zbog toga što su mnogobrojni vjernici grada Požege na ovo slavlje donijeli svoje lijepo vjerničko srce koje svjedoči da voli Boga. Pozdravio je nazočnu djecu, među njima napose učenike požeške Katoličke osnovne škole, poručivši im kako ih je lijepo vidjeti u školi, a još ljepe u Katedrali. Osobit pozdrav uputio je nijovim majkama i očevima, onima koji su došli s malom djecom na rukama, podsjetivši ih na roditeljsko dostojanstvo

u služenju životu. Pozdravio je požeškog gradonačelnika Darka Puljašića sa suradnicima, predstavnike Hrvatske vojske i policije, hrvatske branitelje, predstavnike udruga te gimnazijalce požeške Katoličke gimnazije na čelu s ravnateljem Ivicom Bedenićem i prevariti da zaboravimo kako je u Isusu Kristu naše najveće dostojanstvo te da počnemo pripovijediti neke druge priče o nama, zapitao je biskup. Pozvao je nazočne da danas zajedno sa sv. Terezijom kažu Gospodinu Isusu da je jedino čovjek oblikovan njegovom ljubavlju na križu naša osobna, obiteljska i hrvatska nada, cilj i smisao.

Rekao je da se Gospodin Isus kroz navještenu Božju riječ želi danas ukljuci u naša razmišljanja o čovjeku. Ustvrdio je kako ni mi u Hrvatskoj još uvijek nismo ispričali konačnu priču o čovjeku niti je znanost o njemu rekla zadnju riječ. Podsjetio je na aktualnu raspravu o tome treba li Hrvatski sabor ratificirati tzv. Istanbulsку konvenciju ili ne. Razlog zašto mnogi, a među njima i hrvatski biskupi, imaju rezerve prema njoj jest taj što je ona, braneći dostojanstvo žene ugovor o čovjeku uključila i rodnu ideologiju, projekt nekih interesnih skupina u svijetu. Ustvrdio je da je ta ideologija u suprotnosti s naravi i našim povijesnim iskustvom koje nam svjedoči da smo u Hrvatskoj najočnije razmišljali o čovjeku kad smo to činili s polazišta Božjih, koji nam je u utjelovljenom Sinu svome objavio tko smo po njegovu naumu. Ustvrdio je da je Bogočovjek Isus Krist na križu u svojoj pobjedi nad smrću svakom čovjeku bez

razlike udijelio najveće dostojanstvo i slobodu – i muškarcu i ženi, i djetetu i starcu – učinivši ih pobednicima nad smrću. Hoće li nas štograd zavesti i tko god prevariti da zaboravimo kako je u Isusu Kristu naše najveće dostojanstvo te da počnemo pripovijediti neke druge priče o nama, zapitao je biskup. Pozvao je nazočne da danas zajedno sa sv. Terezijom kažu Gospodinu Isusu da je jedino čovjek oblikovan njegovom ljubavlju na križu naša osobna, obiteljska i hrvatska nada, cilj i smisao.

Terezijin putokaz

Govoreći o sv. Tereziji biskup je naglasio da je 16. stoljeće u kojem je ona živjela bilo obilježeno određenim avanturničkim duhom, probuđenim otkrićem Amerike, te se i njezinih šesterod devetoro braće, otisnulo preko oceana potražiti životnu sreću. U vremenu kad se čovjek počeo ostarivati u nekim novim dimenzijama postojanja, Terezijin je orijentir bilo njezino srce koje nije čeznulo za Amerikom, nego za Bogom. U toj čežnji ona je počela čitati knjige i u njima nekom svojom sposobnošću duha otkrivati Božju istinu o sebi. Biskup je posvijesto nazočnim učenicima važnost učenja kojim će se uključiti u društvo znanja, istaknuvši da nas današnje evanđelje upozorava na ono što

Terezija poznavala Isusa Krista ne nekim naučenim znanjem, nego mudrošću Duha, upravo zato što ga je voljela kao prvoga i najvažnijega i zato što je u svojoj molitvi imala vremena za razgovor s njime, postala je s njime duboko povezana, uzdignuta u mistično iskustvo zajedništva s njime, dionica punine života koju može darovati samo ljubav Sina koji je za nas položio sebe na križ i pobijedio smrt.

re u dubinu prijateljskog bića i s njime postaje jedno. Terezija je razumjela da se njezina punina života i smisao mogu ostvariti jedino putem ljubavi, a da su Bog i Gospodin Isus Krist prvi koje treba ljubiti. Biskup je ustvrdio da je Terezija poznavala Isusa Krista ne nekim naučenim znanjem, nego mudrošću Duha, upravo zato što ga je voljela kao prvoga i najvažnijega i zato što je u svojoj molitvi imala vremena za razgovor s njime, postala je s njime duboko povezana, uzdignuta u mistično iskustvo zajedništva s njime, dionica punine života koju može darovati samo ljubav Sina koji je za nas položio sebe na križ i pobijedio smrt.

Moć ljubavi

Biskup je istaknuo kako nam svetkovina sv. Terezije postavlja jednostavno, a dramatično pitanje: kojim putem želimo učiniti da se prijateljstvo rada medu osobama koje se vole. Ustvrdio je da znanje o prijateljstvu nije školska kategorija, nego poznавanje drugoga sposobnosti vlastitog duha koji je najmoćniji u ljudima po kojim na neki način prodruje života.

sami sebi zadali, nego nam ju je odredio Bog? Poručio je nazočnima da ih sv. Terezija poziva cijelovitije se odlučiti za Boga, voljeti ga i dati mu prvo i najvažnije mjesto u svom životu, kako bi poput nje ljubavlj u bili dionici najdublje spoznaje Boga i iskustva zajedništva s njime, postali mudri i donosili prave odluke u braku i obitelji, školi i gospodarstvu te na drugim područjima života. Izrazio je uvjerenje da svi nazočni na ovom slavlju osjećaju koliko imma nemoći u teorijama kojima mui jedni drugima tumačimo čovjeka, a kolika je moć ljubavi kojom je Isus Krist živio čovjeka i pobijedio smrt. Potaknuo ih je da pozele biti ljudi po mjeri Isusovoj, čiji je izazov prihvati sv. Tereziju. Završavajući homiliju poručio je gimnazijalcima da ne ostanu ravnodušni ili površni pred svojim životom, nego po zagovoru svoje Zaštitnice budu ljudi živa duha, spremni na žrtvu, da svoj život ne ostvaruju po projektima nekih zavodljivih ljudskih ideologija, nego po onom projektu koji im je Bog darovao u Isusu Kristu.

Na svršetku misnog slavlja učenici požeške Katoličke gimnazije biskupu Antunu su čestitali dvadesetu obljetnicu utemeljenja Požeške biskupije i njegova biskupskoga redenja te mu uručili cvijeće. Završavajući slavlje biskup je rekao da je ono bilo snažno jer je Isus Krist među nama snagom svoje ljubavi pobjednice nad smrću, a kojog su svi nazočni pridružili svoju ljubav i žrtvu. Pozvao je vjernike da nakon mise obidi oko glavnog oltara ispred biskupa i žrtvu. Pozvao je vjernike da našem obidu učestvujemo, a biskup je izložena relikvija sv. Terezije Avilske, komadić njezina smrtnoga tijela koji nas podsjeća da je u ljudskoj nemoći pobijedila Božja ljubav. Zahvalio je nadbiskupu Marinu Srakiću za sudjelovanje na ovom slavlju, a biskupu Đuru Gašparoviću unaprijed je čestitao blagdan sv. Dimitrija, zaštitnika srijemske Katedrale i Biskupije te na sve nazočne zazvao Božji blagoslov.

U predvečerje svetkovine sv. Terezije Avilske, prepošti Stolnog kaptola sv. Petra i katedralni župnik Ivica Žuljević predvodio je službu prvih večernjih hvala u zajedništvu s kanonicima, svećenicima iz požeških župa te središnjih biskupijskih ustanova. Prije Evandeoskog hvalospjeva preč. Žuljević postavio je relikvijar s moćima sv. Terezije Avilske na oltar, uputio joj tri poklika, a nazočni odgovorili pjevajući »Amen, aleluja!« Iskazao im je počast kademjen te svečano proglašio početak proslave njezine svetkovine. Po završetku večernjih hvala slijedilo je klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom koje su prevodili mladi.

NA BLAGDAN SV. IVANA PAVLA II. ZAVRŠENA PROSLAVA 20. OBLJETNICE USPOSTAVE BISKUPIJE

Po djelovanju pape Ivana Pavla II. Bog je mijenjao svijet

Na blagdan sv. Ivana Pavla II., pape utemeljitelja Požeške biskupije, 22. listopada u požeškoj Katedrali biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u zajedništvu sa svećenicima iz središnjih biskupijskih ustanova i župa grada Požege.

Pozdravljajući nazočne biskup je rekao da ovim svetim slavljem zatvaramo krug proslave 20. obljetnice uspostave Požeške biskupije, započet Trećim biskupijskim euharistijskim kongresom minuloga 24. rujna, nastavljen slavljem obljetnice posvete Katedrale 27. rujna i svetkovinom sv. Terezije Avilske, njezine zaštitnice 15. listopada. Spomenuo je da se sinoć vratio iz Carigrada sa susreta s Njegovom Sve-Svetošću ekumeničkim patrijarhom Bartolomejem, velikim prijateljem pape Ivana Pavla II. i podsjetio da su oni zajednički »svojim djelovanjem hrabro koračali putem praštanja i pomirenja između dviju Crkava, svjedočeći svima kojim nam je putem kročiti ako želimo biti Kristovi«. Spomenuo je da na svojim prsimi nosi u ovom slavlju križ koji je primio na dar od patrijarha Bartolomeja i istaknuo da će na oltar biti donesen kalež pape Ivana Pavla II. koji mu je darovao kardinal Stanisław Dziwisz.

Duhovni plodovi

Kazao je da tim snažnim podsjetnicima na dvojicu duhovnih velikana želi dodati i riječi kardinala Dziwisa koje je od njega nedavno primio u pismu. Kardinal zahvaljuje Gospodinu što je tijekom svoga dvodnevнog boravka u Požegi prigodom Kongresa imao mogućnost diviti se ljepotu grada, a osobito živoj i revnoj Crkvi Požeške biskupije, spomenuvši kako su napose vidljivi pastoralni plodovi posijani na njivi mlade Biskupije i kako je osjetio žar Božjeg naroda u dvadesetogodišnjem hodu mjesne Crkve koju je papa Ivan Pavao II. povjerio vodstvu biskupa Antuna.

Nadovezujući se na riječi kardinala Dziwisa, najbližeg suradnika pape Ivana Pavla II., biskup je rekao da će nam one biti vodilje u dalnjim nastojanjima oko zajedništva naše mjesne Crkve, a danas na Misiju nedjelu one su nam poticaj da usvojimo onu širinu duha koju je posjedovao naš sveti Utemeljitelj.

Čovjek snažna duha

U homiliji je biskup kazao kako su riječi sv. Pavla iz Prve poslanice Solunjske, najstarijeg spisa Novog zavjeta, naviještene u današnjem drugom čitanju veoma prikladne da na završetku proslave 20. obljetnice Požeške biskupije, utemeljene odlukom pape Ivana Pavla II. izrekne zahvalnost za ono što njezini vjernici jesu po Božjem daru: »Zahvaljujemo uvijek Bogu za sve vas i bez prestanka vas se sjecamo u svojim molitvama spominjući se vaše djelotvorne vjere, zauzete ljubavi i postojane nade u Gospodinu našem Isusu Kristu, pred Bogom i Ocem našim. Svjesni smo, braćo od Boga ljubljena, vašeg izabranja jer evanđelje naše nije k vama došlo samo u riječi nego i u snazi, u Duhu Svetome i mnogostrukoj punini.«

Predstavljajući nazočnima lik pape Ivana Pavla II., biskup je rekao kako je on bio čovjek izazovno snažna duha. Došao je iz Poljske u Rim za Petrova nasljednika s teškim iskustvom progona Crkve i poniranja ljudi za vrijeme nacizma u Drugom svjetskom ratu i komunizma nakon njega. Bio je hodočasnici i misionar koji je navještao Isusa Krista, pohodio je gotovo 900 gradova u 130 zemalja, susreo se s mnoštvom ljudi, kročio je na kontinentu na kojima Petrov nasljednik

Isusa Krista, kad jedni drugima pomazu, svjedočeći vjeru u Isusa Krista. Izrazio je želju da svaki vjernik u Požeškoj biskupiji bude misionar, moćan i snažan Isusovom prisutnošću u vlastitom životu i obitelji, da pokretan njegovim Duhom ostvaruje na svim područjima društvenog života ono što je Božje, uključujući i politiku.

Na temelju prvog čitanja iz Knjige proroka Izajje – u kojem prorok hvali perzijskog kralja Kira, kojim se Bog i bez njegova znanja poslužio kao sredstvom da svoj narod osloboди babilonskog sužanstva, vratiti natrag u domovinu i pomogne mu sagraditi novi hram – biskup je ustvrdio da i naši neprijatelji mogu biti sredstvo u rukama Božjim, da on po njima i kroz njih ostvari ono što je dobro i za njih i za nas. Kazao je da zbog toga vjernik uvijek treba biti biće velike nutarne osjetljivosti za druge, nikad pomračen mržnjom prema neprijateljima, nego sposobnošću duha prepoznavati prisutnost Božju u svijetu.

Pokretačka snaga

Povezujući Papu misionara s proslavom Misiju nedjelje, biskup je rekao kako nas on potiče na razmišljanje o Crkvi kao djelu Isusa Krista koji je prisutan u nama vjernicima kao naša pokretačka snaga i da je to Isusovo djelo vidljivo i opipljivo potolikim misionarima diljem svijeta – među kojima je i misionar Karlo Prpić iz Požeške biskupije. Ustvrdio je da misionari nisu kratkoročni avanturnici, nego ljudi koji cijelog života služe Isusu Kristu. Pozvao je nazočne da danas Zahvale Bogu za papu Ivana Pavla II. i druge takve misionare. Podsjetio je da su svi kršteni misionari, kad – svjesni svoga krsnog poslanja – svakodnevni posao, kod kuće i na radnom mjestu, prožimaju snagom

»Neka u srcima vjernika uvijek bude živa duhovna prisutnost ljubljene pape, sv. Ivana Pavla II., donoseći željene duhovne plodove, a zajednički sijano sjemenje tijekom slavljenja Euharistijskog kongresa neka održi životom vjeru ovog naroda, vjernog Kristu prisutnom u euharistiji, izvoru života i nade. Zahvaljujem Vam za srdačan i topao prijem te gostoljubivost, kao i Vašim najbližim suradnicima, svećenicima i laicima te svima onima koji su na bilo koji način dali doprinos u organizaciji Biskupijskoga euharistijskog kongresa. Svima obećavam spomen u svojim molitvama i udjeljujem blagoslov.«

iz pisma kardinala Dziwisa biskupu Antunu

”Dat Bogu Božje“

Govoreći o evandeoskom ulomku, u kojemu su Isusu njegovi neprijatelji postavili zamku političke naravi, kad su mu uputili pitanje treba li caru plaćati porez, biskup je ustvrdio da je Isus svojim odgovorom »Dajte caru carevo, a Bogu Božje« dao izvrstan naputak i za naše djelovanje na javnom području, razlikujući ono što pripada Bogu od onoga što je carovo te tako na pravi način budemo misionari. Na novcu je utisнутa crvena slika te je on zemaljske naravi, dok je u čovjeka kao stvorenje Božje utisnuta njegova slika te on pripada Bogu. Biskup je ustvrdio da je moralna dužnost kršćana podupirati državu u njezinim nastojanjima da odnose među ljudima uredi na civiliziran način, da kao vjernici trebaju biti prisutni i djelatni na svim razinama javnog života, ne zato da bi time ostvarili neki svoj interes, nego da bogatstvo svoje vjere i snagu duha

unesu u sve djelatnosti ljudskog života, te ih na taj način oplemene i očovječe. Podsjetio je da nas na to potiče Drugi vatikanski sabor u Pastoralnoj konstituciji o Crkvi u suvremenom svijetu »Radost i nada«, čijem je oblikovanju dao veliki doprinos papa Ivan Pavao II. kad je kao kroatinski nadbiskup sudjelovao na saboru.

Spremnost na žrtvu

Vjernici u hrvatskom društvu danas trebaju »dati Bogu Božje« tako da se zalazu da čovjek u njemu živi kao slika Božja, i da ne prepuste javni prostor onima koji ga jednostavno svode na vlastiti interes, i koji stalno lamentiraju kako je u Hrvatskoj loše i kako se ništa ne može promijeniti nabolje, nego u spremnosti na žrtvu ostati u Hrvatskoj i uložiti sve svoje snage za vlastito dobro i za dobro drugih. Završavajući homiliju zamolio je sv. Ivana Pavla II. da svojim zagovorom bude na pomoć svima u Požeškoj biskupiji, da se nikada ne obeshrabre, nego da u svom osobnom i obiteljskom životu žive onom snagom duha kojom je on živio, a koju smo na poseban način osjetili tijekom njegova tri pohoda »ljubljenom puku hrvatskom«, kako ga je nazvao u Zadru.

Na svršetku misnog slavlja načni vjernici sišli su u kapelu sv. Ivana Pavla II. u kojoj se čuvaju njegove moći te mu iskazali poštovanje i zamolili zagovor molitvom koju je predvodio biskup.

URUČENE ZAHVALNICE SUDIONICIMA U ORGANIZIRANJU EUHARISTIJSKOG KONGRESA

Brojni pojedinci očitovali slogu i zajedništvo u organiziranju Kongresa

U pripravi Kongresa mnogi su prihvatali suradnju i željeli uložiti svoje najbolje snage da se on može odvijati što bolje. „Među njima ste i vi, pozvani danas na ovaj susret, kojima nakon Kongresa želim izraziti sasvim posebnu zahvalnost za plemenito djelo“, kazao je biskup.

Biskupskom domu u Požegi biskup Antun Škvorčević primio je 24. listopada, mjesec dana nakon održanog Trećeg biskupijskog euharistijskog kongresa, zaslužne pojedince koji su sudjelovali u njegovoj organizaciji. Pozdravljajući tridesetak nazočnih svećenika i vjernika laika na čelu s gradonačelnikom Požege Darkom Puljašićem, biskup je istaknuo da ovim susretom želi podsjetiti kako događaj Kongresa nije završio time što je održan, nego da on uz svoju pripremnu fazu ima i ono što nakon njega ostaje snažno trajati, a to je ponajprije duhovna stvarnost u srcima vjernika koji su na njem sudjelovali. U pripravi Kongresa mnogi su prihvatali suradnju i željeli uložiti svoje najbolje snage da se on može odvijati što bolje. „Među njima ste i vi, pozvani danas na ovaj susret, kojima nakon Kongresa želim izraziti sasvim posebnu zahvalnost za plemenito djelo“, kazao je biskup.

Biskup je potom uručio Povelju zahvalnosti i kongresnu medalju sljedećim pojedincima i ustanovama: Darku Puljašiću, gradonačelniku Požege; Goranu Matijeviću, načelniku Policijske postaje Požega; Davoru Bašiću, voditelju Službe policije Policijske uprave požeško-slavonske; Josipu Ugrinu, zapovjedniku Vatrogasnih zajednica Požeško-slavonske županije; Zdenku Mautneru, zapovjedniku Javne vatrogasne postrojbe Grada Požege; Ivici Bedeničiću, ravnatelju Katoličke klasične gimnazije s pravom javnosti u Požegi; Mati Tomaševiću, zapovjedniku Vojarne 123. brigade HV-a u Požegi; Miri Ilić, predsjedniku HKUMSIT-a u Požeškoj biskupiji; Marijanu Čorluku, profesorici u Katoličkoj klasičnoj gimnaziji s pravom javnosti u Požegi; Tomislavu Čabradi, Josipu Lukiću, Višnji Mikiću, s. Ivanki Vukoviću, s. Karolinu Mićanović, Zdravku Tici, trajnom dakonu te svećenicima: preč. Ivici Žuljeviću, preč. Mariju Saniću, vlč. Mladenu Štivinu, vlč. Draženu Akmačiću, vlč. Robertu Mokrom, vlč. Ivanu Certiću, vlč. Marijanu Paveliću, vlč. Robertu Kupčaku i vlč. Ivanu Popiću.

ĐAKONSKO REĐENJE U POŽEŠKOJ KATEDRALI

Budite radosni i nepokolebljivi u svom opredjeljenju za Krista

Trojica današnjih redenika na svoj se način pridružuju svima onima koje je Gospodin slao tijekom dvije tisuće godina, a koji su njegovom moći oduzimali vlast zlu i zlodusima te služili njegovoj pobedi nad smrću. Nema druge moći kojom se može oduprijeti zloduhu, osim Isusove moći ljubavi na križu, gdje je s jedne strane zlo progovorilo na vrhuncu, a s druge strane moć Božje pobedničke ljubavi nad zlom – istaknuo je biskup Antun.

Požeški biskup Antun Škvorčević predvodio je 7. listopada u požeškoj Katedrali misno slavlje tijekom kojeg je zaredio za dakone Dejanu Ilić iz Župe sv. Ivana Krstitelja, Badljevina; Kristijana Perića iz Župe Pohoda BDM, Voćin te Josipa Prpića iz Župe sv. Augustina Biskupa, Velička, pridruživši ih tako dvojici dakona zaređenih prije mjesec dana – Marku Dušku iz Župe Uznesenja BDM, Nova Bukovica te Ivanu Rončeviću iz Župe bl. Ivana Merza, Slatina. S biskupom su koncelebrirali generalni vikar Josip Krpeljević, kanonici požeškoga Stolnog kaptola sv. Petra na čelu s prepoštom Ivicom Žuljevićem, Andelko Koščak, rektor Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu, Vlado Razum, duhovnik i Mislav Kutleša prefekt u spomenutom Sjemeništu, župnici župa iz kojih dolaze redenici, svećenici središnjih biskupijskih ustanova i drugi.

Isusov poziv

Na temelju naviještene Bože rječi biskup je u homiliji rekao kako je sam

Pozdravljajući na početku misnog slavlja nazočne biskup Škvorčević podsetio je da je danas spomen dan Blažene Djevice Marije od Krunice koji u sebi sažima mnoge događaje iz naše prošlosti, te je znakovito da upravo tom prigodom trojica mladih ljudi nastupaju pred živoga, uskrsloga Isusa Krista da bi mu izrekli svoj »Evo me!« Obraćajući se redenicima, biskup je rekao da se raduje njihovu današnjem koraku, slobodi kojom Isusu Kristu povjeravaju svoju sudbinu i svoje predanje ugraduju u požešku mjesnu Crkvu o 20. obljetnici njezina postojanja. Pozvao ih je da svoj »Evo me!« polože u ruke Preverte Bogorodice i da zajedno s njom mole za vjernost i ustajnost u službi koju preuzimaju.

Dinamizam Isusova križa

Nadovezujući se na evanđeoski govor o sedamdeset dvojici učenika koje je Isus poslao da idu naviještati Radosnu vijest, biskup je istaknuo da se trojica današnjih redenika na svoj način pridružuju njima i svima onima koje je Gospodin slao tijekom dvije tisuće godina, a koji su njegovom moći odu-

zimali vlast zlu i zlodusima te služili njegovoj pobedi nad smrću. Nema druge moći kojom se može oduprijeti zloduhu, osim Isusove moći ljubavi na križu, gdje je s jedne strane zlo progovorilo na vrhuncu, a s druge strane moć Božje pobedničke ljubavi nad zlom, ustvrdio je biskup. Rekao je kandidatima za dakonat da po svetom redenju ulaze u dinamizam Isusova križa kojim se pobijeđuje zloduhu i pozvao ih da se raduju što je Bog upisao njihova imena na nebesima u trenutku kad ih je smislio i pozvao u život, kad su na krštenju bili poliveni moćnom krvlju Isusove ljubavi i tako bili upisani među pobednike, ali da će po svetom redenju njihova imena na osobit način biti upisana u Božji stvoriteljski dlan, a njihova sloboda u Božje pamćenje. Još je dodao: „Neka vaša imena budu tako čvrsto upisana u Isusovo djelo ljubavi, da nikad ne odustanete te da svojom vjernošću svjedočite koliko ste sebe i svoju sudbinu danas povjerili životu Isusu Kristu.“

Na temelju naviještenog čitanja iz Knjige proroka Baruha biskup je protumačio značenje naše vjernosti Bogu. Kazao je kako se prorok nije bavio političkim, znanstvenim, socijalnim ili nekim drugim pitanjima, nego odnosom čovjeka prema Bogu kao najvažnijem pitanju našeg postojanja. Kad taj odnos nestane, čovjek postaje osamljenik svoga nemoćnog puta označenog zlom, kazao je biskup. Naglasio je da je prorok Baruh bio ožalošćen činjenicom što je narod zaboravio Boga. Postoje različite zaboravljivosti, ali kad Boga zaboravimo i živimo kao da ga nema, iskorijenili smo se iz onih izvora iz kojih smo potekli, rekao je biskup. Ustvrdio je da je prorok Baruh različitim nazivima – Bog vječni, Bog naš hranitelj, Bog zakonodavac – želio naglasiti koliko je Bog važan za nas ljude i da sve ono što jesmo dugujemo njemu. Podsetivši nazočne na činjenicu kako mnogi danas u Hrvatskoj jednostrano govore o gospodarskom problemu, s čime su povezani i odlasci u inozemstvo, biskup je upozorio da nije dobro svesti pitanje našeg postojanja, naše sadašnjosti i budućnosti isključivo na posjedovanje materijalnih dobara. Spomenuo je kako je poput proroka Baruha potrebno ohrabrvati narod, polazeći od onoga što je Bog za njega učinio. Ne smijemo nikada zaboraviti da je Bog u Isusu Kristu pobijedio zlo i smrt te je potreбno ljude proročki pozivati da je u tom njihova konačna sudbina, poticati ih da snažnije računaju s Bogom, budu spremni prihvati mnoge žrtve u osobnom,

obiteljskom i zajedničkom životu, sjedinjujući ih s Isusovom žrtvom te da tako ukorijenjeni u Božji svijet na najčvršćem temelju grade svoju sadašnjost i budućnost. Pojasnio je da nam je Bog darovao i materijalna dobra za dostojan život, ali nam je darovao i srce koje nam kaže da naša sreća, smisao i punina nije u tim dobrima, nego u Bogu koji nam je u Isusu Kristu progovorio žrtvom i ljubavlju na križu. Pozvao je nazočne da u Isusovu ljubav i žrtvu ugrađuju svoje živote, brakove i obitelj kako bi u njima Božja čvrstina pobijedila njihovu ljudsku krhkost i nemoc.

Naglasio je da se kandidati za dakonat po sakramentu svetoga reda postavljaju za služitelje onog čovjekova odnosa prema Bogu koji je omogućio Isus Krist. Poručio je redenicima da će moći pomagati drugima samo ako se i sami budu ukorijenili u Isusa Krista. Kazao je da dokle god budu sebe promatrati u svjetlu Božjeg poziva na svećeništvo i slijedili ga, dotele i za njih vrijedi Isusova rječ u današnjem evangeliju: „Blago očima koje gledaju što vi gledate“. Ohrabrio ih je neka ih ne zabrinjava to što ima onih

»Neka vaša imena budu tako čvrsto upisana u Isusovo djelo ljubavi, da nikad ne odustanete te da svojom vjernošću svjedočite koliko ste sebe i svoju sudbinu danas povjerili životu Isusu Kristu.«

Susret biskupa Škvorčevića i ministrike Divjak

U prostorima Ministarstva znanosti i obrazovanja Republike Hrvatske u Zagrebu, ministrica Blaženka Divjak primila je 21. studenog požeškog biskupa Antuna Škvorčevića u pratnji Ivice Žuljevića, predstojnika Ureda Požeške biskupije za katoličke škole. Biskup i ministrica razgovarali su o različitim pitanjima formalne i praktične naravi, vezanim za katoličke škole u Hrvatskoj. Posebnu pozornost posvetili su temama kurikularne reforme i njihovu značenju za katoličke škole. Na temelju zaključaka sastanka Biskupske komisije HBK za odnos s Državom i Komisije Vlade Republike Hrvatske za odnos s vjerskim zajednicama, održanog 27. listopada 2017. u sjedištu HBK u Zagrebu, razmotrili su sadržaj i način rada Mješovitog povjerenstva Republike Hrvatske i Katoličke Crkve za pitanja katoličkih predškolskih ustanova, škola i visokih učilišta, čiji su supredsjedatelji Matko Glumčić i Ivica Žuljević. Ujedno su se složili da prvenstvo u radu Povjerenstva ima provedba članka 8. i 9. Ugovora između Svetе Stolice i Republike Hrvatske o suradnji na području odgoja i kulture. Očekuje se da će Povjerenstvo uz ministričinu i biskupovu potporu uskoro početi s radom.

SJEDNICA PREZBITERSKOG VIJEĆA

Snažno iskustvo zajedništva mjesne Crkve najdragocjenija je baština Euharistijskog kongresa

Biskup Škvorčević zahvalio je svim svećenicima koji su se u svojim župama trudili oko duhovne priprave vjernika i njihova dolaska na Kongres. Poželio je da kongresno duhovno iskustvo budu temelj za ono što ćemo nastojati pastoralno graditi na početku trećeg desetljeća naše mjesne Crkve.

Pod predsjedanjem biskupa Antuna Škvorčevića, u Dvorani sv. Lovre Biskupske doma u Požegi, održana je 23. listopada 2017. godine redovita jesenska sjednica Prezbiteriskog vijeća Požeške biskupije. Nakon što su vijećnici izmolili Treći čas, biskup je u svojoj uvodnoj riječi kazao da je prvenstvena zadaća ove sjednice osvrnuti se na Treći biskupijski euharistijski kongres kako bismo uočili ono što od njega valja ugraditi u pastoralno djelovanje Požeške biskupije na početku njezina trećeg desetljeća. Podsjetio je da je Kongres o 20. obljetnici uspostave požeške mjesne Crkve bio skup predstavnika svih njezinih župa, euharistijska postaja biti organizirano primanje na kojima se ona snagom Duha Svetoga očitovala i ostvarila u svojoj najdubljoj dimenziji. To snažno iskustvo dinamizma vjere prva je i najdragocjenija baština koju treba nastaviti živjeti i u njoj ostvarivati naše poslanje u hrvatskom društvu.

Autor je Bog

Bili smo dionicima događaja čiji dinamizam nismo mi proizveli i čiji doseg ne možemo do kraja dohvatiti jer je on duhovne naravi. Poslagali su se dogadaji i ispreplete različite sastavnice u jednu povezanu cjelinu kojoj je autor Bog, počevši od kongresnoga postajnog slavlja 24. rujna, spomen 20. obljetnice uspostave Požeške biskupije i obljetnice posvete požeške Katedrale 27. rujna, preko svetkovine sv. Terezije Avilske, njezine zaštitnice 15. listopada do biskupova posjeta ekumenskom patrijarhu Bartolomeju u Carigradu 18. - 21. listopada i blagdana sv. Ivana Pavla II., utemeljitelja Požeške biskupije 22. listopada, kazaо je biskup. Osvrnuvši se na svoj boravak u Carigradu, naglasio je veliku otvorenost i gostoljubivost kojom ga je patrijarh primio. Pripomenuo je da je čestitka koju mu je Njegova Sve-Svetost uputio za Euharistijski kongres i ekumenska dimenzija koju je taj događaj po tome imao, biskupovim posjetom patrijarhu ona još snažnije ugrađena u živi organizam požeške mjesne Crkve. Tim više što je prijateljstvo ekumenskog patrijarha Bartolomeja i pape Ivana Pavla II., utemeljitelja Požeške biskupije na izvanredan način pridonosi

promicanju praštanja i pomirenja između dviju Crkava, u koje se i mi kao mjesna Crkva na poticaj našeg svetog Utetmeljitelja uključujemo slaveći Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika u Jasenovcu.

Duhovno iskustvo

Biskup je naglasio da se ova sjednica Prezbiteriskog vijeća osvrće na završetak Kongresa, a s druge strane ima značenje početka ostvarivanja onoga što nam je on zadao te je istaknuo važnost da svaki svećenik ostvaruje svoje poslanje u tom duhovnom ozračju. Najavio da će 24. listopada – mjesec dana nakon Euharistijskog kongresa – u Biskupsom domu biti organizirano primanje na kojem će biti iskazana zahvalnost svima onima koji su sudjelovali u njegovoj organizaciji i svojom požrtvovnošću pridonijeli da se taj događaj odvija dostojno, unatoč kiši. Naglasio je da je kiša spriječila održavanje određenih izvanjskih kongresnih sastavnica, ali nas je okrenula u našu nutrinu i pridonijela snažnijem duhovnom iskustvu. Zahvalio je svim svećenicima koji su se u svojim župama trudili oko duhovne priprave vjernika i njihova dolaska na Kongres. Poželio je da kongresno duhovno iskustvo budu temelj za ono što ćemo nastojati pastoralno graditi na početku trećeg desetljeća naše mjesne Crkve.

Autor je Bog

Srednja točka sjednice je bila osvrt na Treći biskupijski euharistijski kongres. Najprije je koordinator cjelekupne organizacije Ivica Žuljević izvjestio o poduzetim aktivnostima u pripravi Kongresa te o njegovu odvijanju. Ustvrdio je da je tim aktivnosti bilo mnogo sličnih pojedinosti, na prvi pogled nevidljivih, koje su uvelike pridonijeli dobroj organizaciji i skladnom odvijanju kongresnog slavlja, unatoč nesklonim vremenskim uvjetima. Potom su izvještaj podnjeli voditelji pojedinih sekcija.

Spomenica Požeške biskupije

Usljedilo je čitanje zapisnika prethodne sjednice Vijeća. U raspravi o tome što je od njezinih zaključaka ostvareno, biskup je spomenuo kako je većina svećenika u skladu s poticajima i naputcima pristupila s pravim raspoređenjem pripravi za Treći biskupijski euharistijski kongres, i prenosila ga na vjernike. Među ostalim je istaknuo da planirano tiskanje Spomenice Požeške biskupije o 20. obljetnici njezina ute-

Kongresno iskustvo s mlađima pokazalo kako oni trebaju Isusa Krista i one koji će im ga približiti, ali da i mi trebamo mlađe te da nas to potiče da se u svakoj našoj župi ozbiljnije posvetimo pastoralu mlađih.

zbor mlađih koji je prvi put nastupio na izvanredno lijepom slavljeničkom koncertu ispred požeške Katedrale. Jednako toliko mlađih animatora združeno je suradivalo na različitim razinama kongresnog događanja, a posebna skupina pod vodstvom profesora iz požeške Katoličke gimnazije zajedno s pjevačima, pod vodstvom Marija Većerića, izvela je povijesno-scenski program u Dvorani sv. Terezije Avilske. Tome valja dodati predstavnike deset dekanata Požeške biskupije koji su predvodili noćno klanjanje pred Presvetim u Katedrali. Ivan Certić je naglasio da su mlađi bili izuzetno zadovoljni programom i izrazili želju što prije se ponovno naći na ovakvom ili sličnom duhovnom skupu. Ustvrdio je da su Krinoslav Siroglavić i Marijan Pavelić te brojni animatori i volonteri odradili vrhunski posao. Istaknuo je da je tijekom noćnog klanjanja Katedrala cijele noći bila puna mlađih.

Robert Kupčak izvjestio je potom o liturgijskom dijelu kongresnog slavlja i tiskanju vodiča za vjernike i posebno za biskupe. Ekonom Dražen Akmačić je izvjestio o karitativnom daru koji je prije Kongresa skupljen po dekanatima a namijenjen je za izgradnju kuće obitelji jedne samohrane majke s troje djece. Predstojnik Katehetskog ureda Robert Mokri prikazao je sudjelovanje laičkih i gradanskih udruga, dobrotoljnih vatrogasnih te kulturno-umjetničkih društava na kongresnom slavlju. Zaključeno je da se svakoj udrzi koja je sudjelovala uputi pisana zahvala, a Katehetski ured zadužen je izradići prijedlog na koji će način Požeška biskupija i dalje ostati povezana s njima. Pjevačima na Kongresu bit će izrečena zahvalnost na tradicionalnom godišnjem susretu crkvenih zborova u Požegi prigodom blagdana sv. Cecilije idućega 25. studenoga.

Pastoral mladih

U raspravi koju je pokrenuo navedeni izvještaj analiziran je broj sudionika mlađih na Kongresu po dekanatima te je utvrđeno kako su neki mlađi svećenici ostali pasivni, o čemu će biti govora na predstojećim svećeničkim susretima. Biskup je rekao da nam je kongresno iskustvo s mlađima pokazalo kako oni trebaju Isusa Krista i one koji će im ga približiti, ali da i mi tre-

bamo mlađe te da nas to potiče da se u svakoj našoj župi ozbiljnije posvetimo pastoralu mlađih. Naglasio je kako valja tragati za novim načinima komunikacije s njima, napose putem suvremenih elektroničkih medija i društvenih mreža. U raspravu su potom uključena pitanja pastoralu mlađih u svjetlu predstojeće XV. opće redovite skupštine Biskupske sinode koja će se održati iduće godine u Rimu na temu „Mlađi, vjera i razlučivanje zvanja“. Uz ono što je rečeno o sudjelovanju mlađih na Kongresu, istaknuta su pozitivna iskustva i s biskupijskim Križnim putem mlađih te sa sudjelovanjem na Susretima hrvatske katoličke mlađeži i na drugim događajima na nacionalnoj i široj razini. S obzirom na želju mlađih očitovanu nakon Kongresa, odlučeno je da se svake godine održi sličan susret te da on bude svake godine u subotu prije obljetnice uspostave Biskupije pod geslom »Otvorite vrata Kristu«, čiji će program biti sličan onom u predvečerje Euharistijskog kongresa. Organizacija toga susreta povjerena je Ivanu Certiću, Marijanu Paveliću i Krinoslavu Siroglaviću. Naglašeno je kako brojni mlađi sudjeluju na redovitim biskupijskim hodočašćima u marijanska svetišta te im tom prigodom slavlja i tiskanja vodiča za vjernike i posebno za biskupe. Ekonom Dražen Akmačić je izvjestio o karitativnom daru koji je prije Kongresa skupljen po dekanatima a namijenjen je za izgradnju kuće obitelji jedne samohrane majke s troje djece. Predstojnik Katehetskog ureda Robert Mokri prikazao je sudjelovanje laičkih i gradanskih udruga, dobrotoljnih vatrogasnih te kulturno-umjetničkih društava na kongresnom slavlju. Zaključeno je da se svakoj udrzi koja je sudjelovala uputi pisana zahvala, a Katehetski ured zadužen je izradići prijedlog na koji će način Požeška biskupija i dalje ostati povezana s njima. Pjevačima na Kongresu bit će izrečena zahvalnost na tradicionalnom godišnjem susretu crkvenih zborova u Požegi prigodom blagdana sv. Cecilije idućega 25. studenoga.

Pastoral duhovnih zvanja

Povjerenik za duhovna zvanja Marijan Pavelić izvjestio je o onome što se na tom području čini te mu je nakon rasprave povjerenje da oblikuje prijedlog djelovanja Povjerenstva u koji će biti uključen i rad putem suvremenih elektroničkih medija. Biskup je podsjetio da je najvažnija aktivnost u pastoralu duhovnih zvanja molitva i naglasio značenje Djela za duhovna zvanja u svakoj župi koja posvješćuje vjernicima odgovornost koju svi oni imaju za nova duhovna zvanja.

problem kod nekih župnika u vodenju župnoga Blagajničkog dnevnika te u sastavljanju godišnjega Finansijskog izvještaja župe, o čemu je izvjestio biskupijski ekonom Dražen Akmačić. Pojasnio je i način na koji župnici trebaju postupati u župama koje posjeduju šumsko zemljište kako bi šumama

dobro gospodari u suradnji sa savjetodavnim tijelima Hrvatskih šuma i u skladu s važećim državnim zakonima. Tajnik Vijeća Ivica Žuljević na kraju je dao informacije o Trećem biskupijskom hodočašću u Lourdes koje će se održati u tjednu nakon Uskrsa, početkom travnja 2018. godine.

POŽEŠKI BOGOSLOVI U RIMU PRIMILI SLUŽBU AKOLITATA

U srijedu 1. studenoga 2017. na svetkovinu Svih svetih u bazilici Sant'Apollinare u sklopu Papinskog sveučilišta Svetoga Križa u Rimu, Tomislav Dokozla iz Župe sv. Leopolda Mandića u Požegi i Matej Filipović iz Župe sv. Marije Magdalene iz Sopja primili su službu akolitata. Svetu misu predvodio je nadbiskup Rino Fisichella, predsjednik Papinskog vijeća za promicanje nove evangelizacije. Istaknuo je u svojoj riječi upućenoj novim akolitima tijekom propovijedi kako služba koju primaju nije za njih samo nešto obično ili tek formalno što je potrebno učiniti na putu do svećeništva, nego jedan bitan korak u ostvarenju njihova poziva kojeg im je Isus uputio. Uz njihovu opredijeljenost u naslijedovanju Krista imaju od danas priliku još više usmjeriti svoj život prema poslanju kojega u sve većoj mjeri postaju svjesni, još više time što su sada bliži sakramentalnim tajnama kao poslužitelji kod oltara.

Na euharistijskom slavlju bili su prisutni svi bogoslovi kolegija Sedes Sapientiae na čelu s rektorm Javeriom Canosom i odgojiteljima, a među njima još dvojica bogoslova Požeške biskupije, Robert Medved iz Župe sv. Ilije iz Brodskog Stupnika i Marko Gerendaj iz Župe sv. Marka iz Našičkog Marakovca. Prisutni su bili i bivši rektor don Julio Dieguez, nekolicina profesora s Fakulteta teologije i prijatelji. Slavlju su se pridružili i dvojica svećenika Požeške biskupije na studiju u Rimu Marko Čubelić i Krinoslav Siroglavić.

SUSRET TRAJNE FORMACIJE SVEĆENIKA PO ARHIĐAKONATIMA

Svećenici su pozvani u stvarnost svijeta unositi evanđeoski način života

Arhiđakonatski susreti permanentne formacije svećenika u Požeškoj biskupiji počeli su susretom svećenika Slavonsko-podravskog arhiđakonata u župnoj Dvorani sv. Josipa u Slatini 13. studenog, a nastavili idućeg dana za svećenike Zapadno-slavonskog arhiđakonata u Dvorani Župe sv. Luke Evanđelista u Novskoj. Za Posavski arhiđakont susret je održan 16. studenog u Novoj Kapeli, a za Katedralni 17. idućega dana u Velikoj.

Biskup Antun Škvorčević osvrnuvši se na Treći biskupijski euharistijski kongres istaknuo je da smo zajedničkim misnim slavljem s predstavnicima vjernika iz svih naših župa posvjedočili kako smo dionici jednoga velikog crvenog »mi« usred suvremenoga svijeta u kojem je čovjek »ja« nerijetko pretvoren u tvrdi individualizam, koji ljude udaljuje jedne od drugih. Bilo je to svjedočenje onoga što jesmo po pozivu i daru pripadnosti jednoj, svetoj, katoličkoj i apostolskoj Crkvi u svojoj požeškoj mjesnoj Crkvi. Podsjetio je kako je u vrijeme priprave često govorio da Euharistijski kongres nije izvanjska manifestacija te da je u tom smislu kiša toga dana pomogla da se okrenemo u svoju nutrinu i snažnije čujemo Božju riječ, duboko iskusimo euharistijsku prisutnost našega jedinog Gospodina Isusa Krista koji nas okuplja snagom svoga Duha i tvori od nas zajedništvo mjesne i opće Crkve. Zahvalio je svećenicima za sve ono što su u skladu s tim eklezijalnim »mi« učinili da na Kongresu sudjeluju vjernici iz njihovih župa.

Pastoral mladih

Potom je svećenicima prikazan pripremljeni dokument XV. Opće redovite skupštine Biskupske sinode pod naslovom »Mladi, vjera i razlučivanje zvanja«. Potaknuti predstojecem Sinoda o mladima i zvanju, kao i iskustvom sudjelovanja mladih na Euharistijskom kongresu, u raspravi su istaknute mogućnosti unapređenja župnog i biskupijskog pastoralnog mladih. Naglašeno je kako su mladi u predvečerje Euharistijskog kongresa posvjedočili koliko je u njima životne radosti što pripadaju Isusu Kristu u njegovoj Crkvi. Napomenuta je velika važnost komunikacije s mladima putem društvenih mreža, koja se pokazala za Kongres veoma uspješnom jer im je između ostalog očitovala da ih Crkva i svećenici nisu prepustili njihovim vlastitim mukama, nego se zanimaju za njih, mole za njih, Pored toga istaknuto je kako Ratio fun-

da ih svakog dana iznova oblikuje u njihovu svećeništvo, da uzimaju svakodnevno brevir u ruke i podsjetе se da su molitelji, da dolazeći u crkvu slaviti svetu misu žive svijest kako Isus Krist po njihovoj službi obnavlja žrtvu svoje ljubavi na križu – jednom riječu da si posvijeste kako su drugačiji od svijeta i da su kao takvi pozvani u stvarnosti ovoga svijeta – od politike do gospodarstva – unositi evanđeoski način razmišljanja i odnose.

Djelo za duhovna zvanja

U nastavku susreta prikazan je dokument Kongregacije za kler »Dar svećeničkog zvanja. Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis. Temeljne odredbe o svećeničkom odgoju i izobrazbi«. U raspravi koja je uslijedila istaknuto je da nove temeljne odredbe, objavljene trideset godina nakon prijašnjih, snažno povezuju proces duhovnog zvanja u jednu cjelinu: od poziva i izabranja, preko formacije u sjemeništima i redenja, do svećenikova pastoralnog djelovanja, sve do njegove smrti. Istaknuto je kako nije slučajno da novi dokument rabi riječ „formacija“ koja cijelovitije govori nego li termini odgoj i obrazovanje, a osobe koju su angažirane na tom području naziva formatorima. Duhovno zvanje nije plod ljudske propagande, već je djelo Božje za koje svi vjernici trebaju moliti. U raspravi se stoga razgovaralo o funkcioniranju Biskupijskog djela za duhovna zvanja utemeljenog u Požeškoj biskupiji prije više od 15 godina, u koje su uključeni brojni molitelji te je istaknuta potreba da se provjeri kako je s članstvom u pojedinim župama, i parice vode na propisanim obrascima, ispisane dokument tintom, a ne u elektroničkom obliku. Susret je završio zajedničkom molitvom.

Hodočašće u Rim i Lurd

Uzavršenom dijelu susreta svećenicima su priopćene informacije o svjetskom hodočašću ministranata u Rim i o Trećem biskupijskom hodočašću u Lurd iduće godine. Također su obaviješteni o zahvalu Svetе Stolice za kolekte vjernika Požeške biskupije „Božji grob“ i „Petrov novčić“ te o prikupljenom novcu u nedjelju prije Euharistijskog kongresa za izgradnje kuće jedne samohrane majke s troje djece. Svećenici su upozorenici određene probleme finansijske naravi koji su se očitovali prigodom minuloga ljeta, kao i na potrebu da se matice i parice vode na propisanim obrascima, ispisane dokument tintom, a ne u elektroničkom obliku. Susret je završio zajedničkom molitvom.

BISKUPIJSKO HODOČAŠĆE U LURD

Požeška biskupija organizira hodočašće vjernika u Lurd od 3. do 9. travnja 2018. godine. Molimo zainteresirane da se prijave svojim župnicima. Cijena hodočašća iznosi 3.000 kn. Detaljni program hodočašća objavit ćemo u božićnom broju Zajedništva.

U ORIOVCU BLAGOSLOVLJENA ŽUPNA KUĆA I PROSLAVLJENA 200. OBLJETNICA ROĐENJA LUKE ILIĆA ORIOVČANINA

Učiniti nešto dobro za Boga i vrijedno za Domovinu

Na blagdan sv. Emerika, zaštitnika župe Oriovac, 5. studenoga biskup Antun Škvorčević u Oriovcu je predvodio slavlje blagoslova obnovljene župne kuće, nakon što je ona stradala u požaru, 4. svibnja 2016. godine.

Na slavlju je sudjelovao Ivica Žuljević, moderator Biskupskog ordinarijata u Požegi, koordinator radova na kući, Zdravko Radoš, oriovački župnik te svećenici Novokapelačkog dekanata na čelu s arhiđakonom Antunom Prpićem i dekanom Ivanom Mitrovićem. Pozdravljajući vjernike okupljene ispred ulaza u župni dom, biskup je na početku obreda blagoslova rekao da se raduje što upravo na blagdan zaštitnika njihove župe može blagosloviti obnovljenu župnu kuću, sa zahvalnošću Bogu što ih je pratio u tom nastojanju kao i svim onim ljudima koji su pomogli ostvarenje ovog djela. Potom je Ivica Žuljević ukratko prikazao ono što je učinjeno na obnovi župne kuće. Troškove obnove pokrili su u jednaka tri dijela Požeške biskupije, Župa sv. Emerika u Oriovcu i Općina Oriovac. Nakon blagoslova procesija vjernika krenula je u župnu crkvu gdje je biskup predvodio euharistijsko slavlje.

Doprinos hrvatskom preporodu

Podsjetio je da se u takvom raspoređenju vjere, u zemaljskim dobrima siromašnoj, ali duhovno bogatoj obitelji Ilić ovdje u Oriovcu 15. listopada 1817. godine rodio dječak Luka. Ukratko je prikazao njegovo školovanje od gimnazije u Požegi do bogoslovije u Zagrebu, kao i njegovo svećeničko djelovanje, najprije kao kapelana u nekoliko župa koje su danas u sastavu Požeške biskupije – Ruševa, Bebrina, Gaj, Velika i Lipovljani – potom 17 godina kao vojnog kapelana u Italiji i konačno kao župnika u Mačkovcu i u Novskoj do njegove smrti 1878. godine. Rekao je da je tijekom svog života Luka bio čovjek silne energije te se uz svećeničke obveze bavio arheologijom, etnologijom, pjesništvom, povijesu i drugim strukama i svojim angažmanom dao veliki doprinos ilirskom pokretu i hrvatskom preporodu. Biskup je naglasio da on svoje energije nije trošio na optuživanje drugih i govorjenje kako se ništa ne može, nije se prepustio inerciji negativnosti, nego je svoje snage združno ulagao u spomenuta područja i tragao za onim što je uz Božju pomoć mogao ostvariti. Rekao je da su svećenik Luka i sveti Emerik ljudima u Oriovcu snažan poticaj da provjere što zapravo žele ostvariti u svom životu, i udržuju li svoje osobne darove i duhovne sposobnosti s darovima i duhovnim sposobnostima svojih susjeda i župljana te tako čine dobra djela. Pozvao je nazočne da se ne umore uvjeravati jedni druge kako se mnogo toga dobrog i lijepoga može ostvariti u Hrvatskoj, ako uz pomoć Božju pobijede svoju oholost i sebičnost, ako prestanu sebe stavljati

na prvo mjesto i počnu se svrstavati na posljednje mjesto, imajući onakvo ponizno srce o kakvom Isus govori u ulomku današnjeg evandjela. Mi smo nemocni kad smo zarobljeni samima sobom i vlastitom sebičnošću, ali kad Bogu damo prvo i najvažnije mjesto u svom životu, tada smo u mogućnosti postići mnogo toga, rekao je biskup. Poručio je nazočnima da Bog i domovina Hrvatska u ovom trenutku nemaju nikoga drugoga da nešto dobro i vrijednoga učini osim njih, i da ako oni zataje i ne učine ono što uz Božju pomoć mogu učiniti, neće za to biti kriva ni politika ni gospodarstvo, niti itko drugi, nego oni sami. Zamolio je sv. Emeriku i svećenika Luku da iz vječnosti pomognu ljudima u Oriovcu, Slavoniji i u cijeloj Hrvatskoj da ne ostanu ukopani u svoje ljudske nemoci, nego pokretani snagom Isusova Duha te njegovom moćnom i pobjedičkom ljubavlju i oni budu pobjednici nad zlom i smrću.

Na svršetku misnog slavlja biskup je rekao da se raduje što župa Oriovac opet ima župnu kuću, i što je sloga Župe, Požeške biskupije i Općine ponovno izgradila ono što je požar uništio. Zahvalio je načelniku Općine Oriovac gospodinu Antunu Pavetiću – ne samo za njegov doprinos obnovi župne kuće – već i za njegovu spremnost u okviru mogućega redovito pomagati župama na području njegove Općine te mu je u znak zahvalnosti uručio medalju 20. obljetnicu utemeljenja Požeške biskupije. Potaknuo je župljane da nakon obnove župne kuće nastave sa započetom obnovom župne crkve.

OSMO BISKUPIJSKO HODOČAŠĆE ZDRAVSTVENIH DJELATNIKA U VOĆIN

Gospo Voćinska, pomozi nam da bolesnike gledamo pogledom tvoga Sina

U svetištu Gospe Voćinske, 8. listopada održano je osmo hodočašće zdravstvenih djelatnika Požeške biskupije.

N a hodočašću su sudjelovali članovi Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara Požeškoj biskupiji na čelu s predsjednicom Mirom Ilić, članovi podružnic Hrvatskoga katoličkog lječničkog društva na području Požeške biskupije, drugi zdravstveni djelatnici i zaposlenici u zdravstvu, predsjednica Hrvatskog katoličkog lječničkog društva dr. Ana Planinc-Peračić i medicinske sestre iz Zagreba, Osijeka i Slavonskog Broda, koje su im se tom prigodom priključili te župljeni voćinske župe. Hodočašće je počelo izlaganjem Ivice Raaguža, dekana dakovackoga Katoličkog bogoslovnog fakulteta o vrijednostima žrtvovanja i odricanja. Nakon toga hodočasnici su se vratili u svetište na molitveno-meditativni program i slavlje sakramenta pomirenja.

Zahvala župljanima Voćina

Središnji program hodočašća bilo je euharistijsko slavlje koje je predvodio požeški biskup Antun Škvorčević. Pozvao je

nazočne da se po primjeru Marijina služenja i oni ohrabre u svom služenju Isusu Kristu u bolesnima i nemoćima. Osobit pozdrav uputio je vjernicima voćinske župe sa zahvalnošću što su u Požegu na slavlje Trećega biskupijskog euharistijskog kongresa u posebnom vjerničkom raspoloženju u procesiji donjeli lik Gospodine Voćinske. Također im je zahvalio što su jučer, 7. listopada, u požeškoj Katedrali sudjelovali na dakonskom redenju njihova sumještanina Kristijana Perića, danas naznačenoga na ovom slavlju, kojem je čestitao na primanju svetog reda dakanata. Potaknuo je nazočne da u ovom misionom

slavlju Isusovo Majci povjere i svoju domovinu Hrvatsku prigodom Dana njezine neovisnosti.

U homiliji biskup je zapitao kakvo bi značenje moglo imati današnje evangelije o vinogradu za lječnike i medicinske sestre koji su došli u Voćin. Rekao je kako u metafori vinograda prorok Izajia u prvom čitanju pjesničkom topinom, lirkom i ljepotom govori o Božjoj ljubavi i brizi za čovjeka i svoj izabrani narod na što se nadovezuje i Isus u evandelyu. Bog je smislio čovjeka kao pojedinca, dodjelivši mu da živi u obiteljskom i narodnom zajedništvu. On je izabrao židovski narod kao posebnu svojinu, pozvao ga na slobodu u obećanoj zemlji, prorocima i na druge načine trudio se oko njega te je s pravom očekivao da će izabrani narod, njegov vinograd, donjeti roda.

Na temelju toga biskup je ustvrdio da mi ljudi nismo postavljeni na zemlju da radimo bilo što, nego ono što nam je Bog povjerio kad nas je pozvao na svijet. Kazao je kako je poslanje svih nas da na mjestima svoga poziva i poslanja po Božjem naumu budemo plodna bića, jer će Bog gospodar i od nas jednom zatražiti rod. U Isusovu evanđeoskom nastupu odzvanja starozavjetni govor o Izraelu kao Gospodnjem vinogradu, ali on ide korak dalje i naglašava da nije problem u vinogradu, nego u vinogradarima koji gospodaru uskraćuju urod, čine nasilje nad njegovim slugama koji su došli po grožde, a njegova sina ubi-

še jer je bašnik vinograda. Zaključak o smrtnoj kazni vinogradara ubojica i davanja vinograda u zakup drugim vinogradarima koji će gospodaru dati urod, upućuje na Crkvu, novi Božji narod, i na Isusa, »kamen koji odbaciće graditelji postade kamen zaglavni«, koji će svojom mukom i smrću pobijediti našu smrtnu neplodnost i darovati nam plod vječnog života u kraljevstvu nebeskom.

Biskup je protumačio kako je Gospodarovo pitanje iz današnjeg prvog čitanja „Što sam još trebao učiniti za svoj vinograd a da nisam učinio“, dobio svoje puno ostvarenje u Isusu Kristu u kojem je Bog za nas sve učinio što je bilo moguće te po zaslugama njegove muke i smrti, unatoč našoj ranjenosti negativnošću, zločom, sebičnošću, prolaznošću i smrtnošću, može od nas očekivati najveći urod. Isus Krist je temelj i počelo novoga Božjeg vinograda, Crkve i naše plodnosti njoj. U Isusu Kristu, jedinom spasitelju čovjeka, postajemo plodan vinograd, a po našem radu na različitim područjima života na putu prema svećeništvu.

pobjedom zahvaća stvorenu stvarnost i uzdiže je do njezine proslave u Bogu. Nas je Bog zasadio u hrvatskoj zemlji kad nas je pozvao u život, po krštenju nas je sabrao u zajedništvo svoga Sina, u novi narod Božji, Crkvu, da u njoj ne budemo samici i neplodni te nas poslao da Isusovom spasenjskom plodnošću djelujemo u ovom svijetu.

Služiti bolesnima

Zdravstvenim je djelatnicima poručio da najbolje čine kad promatraju svoje bolesnike kao dio Božjeg vinograda u koji ih je Bog poslao da ga obraduju. Oni na najdragocjeniji način služe bolesnicima kad im svojom vjерom i ljubavlju približavaju prisutnost i moć Isusa Krista kojom je pobijedio smrt, pomažu da njihovo trpljenje i umiranje bude spasonosno. Zahvalio im je za to služenje i podsjetio ih da im je pri tom uvijek blizu Isusova Majka, koja nam ovdje u Voćinu i u brojnim drugim svetištima stalno doziva u pamet da jedino u povezanosti s njezinim sinom Isusom Kristom možemo uzrasti do punine i pobjede života nad smrću. On se – kako uči II. vatikanski sabor – svojim utjelovljenjem na neki način sjedinio sa svakim čovjekom, osobito s bolesnicima i siromasima, te nas poziva da ga prepoznamo i da mu u njima služimo. »Gospodine Isuse, mi smo se kao katolički lječnici i medicinske sestre odazvali služiti tebi u bolesnima i umirućima, svjesni da se ti sjedinjuješ s njima do u smrt i tako ih ozdravljaš od rane zla i smrti«, kazao je biskup. Obratio se zatim Mariji: »Isusova Majko, Gospo naša voćinska, ne dopusti da ikada sebe, a osobito bolesnike i one koji trpe gledamo nekim drugim pogledom, nego pogledom tvoga Sina, da im pristupamo njegovom topinom srca, te da na taj način vinograd Božji zasađen u Hrvatskoj domovini raste i u najtežim životnim situacijama, da u njima pobijeđuje Isus Krist, tvoj Sin, Spasitelj svijeta«. Pozvao je nazočne da na ovom hodočašću mole kako bi takvom raspoloživošću vjere služili bolesnicima u najtežim bolestima i umiranjima.

Zahvalio je hodočascnicima na sudjelovanju, napose Miri Ilić kao i svim predsjednicama podružnica HKLD-a na čelu s lječnikom Tvrtkom Kovačevićem. Zahvalio je vjernicima voćinske župe na čelu sa župnikom Mladenom Štivinom za njihovo opredjeljenje za život po rađanju brojne djece te ih je pozvao da molitvom i dalje prate đakona Kristijana Perića na putu prema svećeništvu.

PROSLAVA SV. HUBERTA U POŽEGI

Pristupiti prirodi ozdravljenom savješću

Na početku misnog slavlja biskup je čestitao lovcima blagdan njihova svetog zaštitnika i rekao da na ovom slavlju želi zajedno s njima zahvaliti Bogu za ljepotu njegovih stvorenja u prirodi. Istaknuo je da sv. Hubert osjetio tu ljepotu prirode kad je na Veliki petak između rogova jednog jelena prepoznao Isusov križ po kojem su i čovjek i priroda oslobođeni od ranjenosti zlom i negativnošću.

Na spomen dan sv. Huberta, zaštitnika lovaca, 3. studenoga u požeškoj Katedrali biskup Antun Škvorčević predvodio je misno slavlje za članove Saveza lavačkih društava Požeško-slavonske županije. Koncelebrirali su svećenici iz Župe sv. Terezije i iz središnjih biskupijskih ustanova. Na početku misnog slavlja biskup je čestitao lovcima blagdan njihova svetog zaštitnika i rekao da na ovom slavlju želi zajedno s njima zahvaliti Bogu za ljepotu njegovih stvorenja u prirodi. Istaknuo je da sv. Hubert osjetio tu ljepotu prirode kad je na Veliki petak između rogova jednog jelena prepoznao Isusov križ po kojem su i čovjek i priroda oslobođeni od ranjenosti zlom i negativnošću.

Za tu se istinu Hubert oduševio i odlučio je navještati drugima i poticati ih da dopuste Isusu Kristu neka ili oslobođi prolaznosti, zla i smrti. Možemo s pravom reći, ustvrdio je biskup, da se Hubert oduševio Kristom onim oduševljenjem o kojem govori sv. Pavao u ulomku prvog čitanja iz Poslanice Rimljana, kad kaže da je spreman biti i proklet samu od njegovih sunarodnjaci Židovi, koji su Krista prezeli, odbacili i razapeli, na koncu ipak prihvate biti u zajedništvu s njime kroz krštenje i život u skladu s krsnim opredjeljenjem. Sv. Hubert je pavlovskim žarom ljudima navještao tko su oni – ne po ljudskim znanostima i ideologijama – nego po Isusu Kristu.

Lovci su biskupu darovali stijeg s grbom Požeške biskupije.

Predajući stijeg biskupu Škvorčeviću predsjednik

Saveza zahvalio mu je što je večeras po deseti put predvodio misno slavlje u čast njihova nebeskog zaštitnika sv. Huberta i ustvrdio da su biskupove riječi, koje im tom prigodom upućuju, poticaj i nadahnute za njihovo djelovanje.

Biti za čovjeka

Sv. Hubert se opredijelio za čovjeka po majci Isusovoj o kojoj je riječ u Lukinu evanđeoskom ulomku. Pripovjeda sv. Luka kako je neki farizej jedne subote ugostio Isusa za objed i kako se u Isusovoj blizini pojavio čovjek koji je bolovao od vodene bolesti. Farizeji su, podsjetio je biskup, pripadali najvišem društvenom sloju i bili su ponešto omraženi jer su nerijetko živilj prijetvornim životom: izvana su pokazivali jedno, a u nutrini živili drugo. Tako ovaj farizej izvana glumi da je Isusov prijatelj, a u duši vreba kako da ga optuži što u suboto liječi bolesnike. Isus se mogao odreći bolesnog čovjeka radi subote. No, nije to učinio zastupajući da je subota radi čovjeka, a ne čovjek radi subote. Farizeji su nerijetko svjedočili da su na Božjoj strani, a bili protiv čovjeka, dok Isus uvjerava da smo najbolje za Boga onda kad smo posvema za čovjeka. Ustvrdio je da bi Isus sjeo i s lovcima za stol i porazgovarao s njima o njihovim lavačkim pričama, ali bi ih sigurno pozvao da nedjeljom nastoje sudjelovati na svetoj misi, budu za euharistijskim stolom, i pritom bi nekom svojom gestom svakoga od njihopodstavlja na dostojanstvo koje im je Bog dao i koje ne gube ni onda kad sagriješi. Bog se, naime, ne odriče ni grešnika: U Isusu Kristu očitovalo je da je u svom milosrdu i praštanju veći od čovjekove zloće i da ga ozdravlja ne samo od njegovih tjelesnih bolesti, nego i od njegove ranjenosti na duši i savjeti. Na temelju toga biskup je poručio lovcima da će samo ozdravljenom savješću moći pristupiti prirodi na Božji način. Ekološko pitanje nas podsjeća da s prirodom ne smijemo raditi što hoćemo, ne smijemo je samo iskoristavati, jer je ona krhka kao i mi, i zato joj treba pristupati s nježnošću, naglasio je biskup, kao što namna pristupa Bog. Zamolio je sv. Huberta neka pomogne požeškim lovcima da budu na visokoj razini duha i savjeti, zdravi iznutra, i po njima zdrave njihove obitelji i priroda.

Na svršetku slavlja biskup je predsjedniku Lovačkog saveza požeško-slavonske županije Zdravku Vujnoviću uručio medalju Trećega biskupijskog euharistijskog kongresa. Lovci su biskupu darovali stijeg s grbom Požeške biskupije. Predajući stijeg biskupu Škvorčeviću predsjednik Saveza zahvalio mu je što je večeras po deseti put predvodio misno slavlje u čest njihova nebeskog zaštitnika sv. Huberta i ustvrdio da su biskupove riječi, koje im tom prigodom upućuju, poticaj i nadahnute za njihovo djelovanje. Biskup je zahvalio za lijepo izrađen stijeg i za dobre želje koje su u njega utisnute te je na sve nazočne zazvao Božji blagoslov.

DODIJEVENE STIPENDIJE POŽEŠKE BISKUPIJE

Ulaganje u mladog čovjeka ulaganje je u budućnost Crkve i naroda

Već tradicionalno, pred svetkovinu sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale, Požeška biskupija dodjeljuje stipendije učenicima i studentima skromnijeg materijalnog stanja.

Udvorani bl. Alojzija Stepinca Biskupskega doma u Požegi, biskup Antun Škvorčević zajedno s Ivanom Popićem, ravnateljem Caritasa Požeške biskupije i Zaklade za pomoć učenicima i studentima primio je 14. listopada roditelje i one kojima je dodijeljena stipendija za 2017./2018. školsku godinu.

Cjelovite osobe

Nakon molitve, biskup Antun Škvorčević pozdravio je nazočne roditelje, učenike i studente koji su na natječaju ispunili uvjete Zaklade Požeške biskupije za dobivanje stipendije. Rekao je da se ove godine natjecalo 170 učenika i studenata, od kojih je putem Zaklade odobreno 105 stipendija u iznosu od gotovo 500.000,00 kuna. Obrazložio je kako svi natjecatelji nisu dobili stipendije jer nisu ispunjavali uvjete natječaja, a i zbog toga što su sredstva Zaklade ograničena. Protumačio je da ona namiče sredstva iz bankovnih kamata glavnice, koje su trenutačno niske, te iz godišnjeg doprinosa članova Zaklade, a da većinu iznosa izdvaja Požeška biskupija iz svog proračuna. Rekao je da svakom od nazočnih želi pružiti ruku i time naznačiti da im Crkva ne daje tek materijalnu potporu, nego želi podržati mlade ljude u njihovu nastojanju da se kroz odgoj i obrazovanje izgrade u cjelovite osobe. Posvjeđao je kako to

Požeška biskupija čini u svijesti da je ulaganje u mladog čovjeka, ulaganje u ljudsko dostojanstvo i u budućnost Crkve i naroda. Pojasnio je da Biskupija, uz ono što čini za mlade putem Zaklade, nastoji ostvarivati i na druge načine, između ostalog, pokrivaći troškove prehrane i prijevoza učenicima u katoličkim školama, te je ukupno 156 učenika i studenata kojima će se ove školske godine pomagati iznosom od 724.930,00 kn. Tome valja dodati iznos od 150.000,00 kn. koji je pred početak ove školske godine darovan obiteljima s brojnom djecom, što sve zajedno iznosi 874.930,00 kn. Pored toga, nastavio je biskup, Požeška biskupija materijalno pomaže i studentima u svom Domu sv. Antuna u Zagrebu, bogoslovima iz obitelji slabijeg materijalnog stanja te njezinu sveukupna pomoć mladima premašuje milijun kuna. Spomenuo je i pojedine projekte Caritasa Požeške biskupije, među kojima je razmjena školskih knjiga te kupovanje knjiga za siromašne obitelji na početku školske godine.

Vrhunski odgoj

Biskup je još podsjetio na ulaganja u mlađe ljude kroz pet katoličkih škola Požeške biskupije, koje trenutačno pothadu gotovo 800 učenika. Dodata je da u obnovu školskih zgrada i njihovu opremu Biskupija ulaže nemala sredstva

SUSRET DJEĆIH CRKVENIH ZBOROVA U POŽEGI

Pjevanjem otvoriti srca Isusu Kristu

Članovi dječjih crkvenih zborova s područja Požeške biskupije došli su 11. studenoga na svoj godišnji susret u Požegu. Zbog slavlja Trećega euharistijskoga kongresa o 20. obljetnici Požeške biskupije, tradicionalni susret zborova u subotu prije svetkovine katedralne zaštitnice sv. Terezije, odgoden je za mjesec studeni.

Sudjelovali su sljedeći zborovi: Dječji crkveni zbor »Glasici nade« iz župe sv. Petra i Pavla, Kaptol, s voditeljicom Ljubicom Maljur; Dječji crkveni zbor iz župe sv. Josipa, Đurđenovac, s voditeljem Ivicom Fridlom; Dječji crkveni zbor župe sv. Leopolda Mandića, Požega, s voditeljicom Anom Matković; Dječji crkveni zbor župe sv. Nikole Biskupa, Pleternica, s voditeljicom s. Zoranom Prce; Dječji crkveni zbor »Marijin cvijet« iz župe Blažene Djevice Marije, Nova Kapela, s voditeljicom s. Samuelom Markanović; Dječji crkveni zbor iz župe sv. Mihaela Arkandela, Stražeman, s voditeljicom Jelicom Tic; Dječji crkveni zbor iz župe sv. Terezije Avilske, Požega, s voditeljicom Ljubom Šolić i Dječji crkveni zbor iz župe Marije Kraljice i sv. Jurja, Davor, s voditeljicom s. Dubravkom Kopilović. Program susreta započeo je u Katedrali molitvom sv. Tereziji, a nakon toga mali su se pjevači uputili u obližnju Dvoranu Sv. Terezije gdje su se zborovi pjesmom i igrom predstavili jedni drugima.

Važna služba

Slijedila je sveta misa u crkvi sv. Lovre koju je predvodio biskup Antun

Škvorčević. Bio je to poseban doživljaj radosti koju su očitovala djeca svojim pjevanjem pod ravnjanjem Marije Čećirića, katedralnog zborovode i orguljaša. Biskup je pozdravio djecu i upitao ih jesu li se umorili, na što su ona jednoglasno odgovorila da nisu. Kazao je da je primjetio, kad im je u srcu pravo raspolaženje, onda im je i glas dobro uskladen, a pjesma glasna i jasna. Zahvalio im je za služenje koje pjevanjem vrše u svojim župama, kao i njihovim župnicima i voditeljima zborova. Napomenuo je da su došli na hodočašće u Požegu o 20. obljetnici utemeljenja Požeške biskupije da u crkvi sv. Lovre, zaštitnika naše mjesne Crkve pjesmom posvjeđe o važnoj službi koju vrše u svojim župama. Pozvao ih je da se sjedine s Lovrinim mučeničkim svjedočenjem pripadnosti Isusu Kristu i mole zajedno s njime da ih on u ovu svetu misi primi kao svoje najdraže, sjedinis sa svojom žrtvom ljubavi i u njihova

mladenačka srca unese svoju snagu. Nadovezujući se na pozdrave koje sv. Pavao u ulomku dnevnog čitanja iz Poslanice Rimljana upućuje različitim pojedincima, biskup je homiliju započeo pitanjem: „Zašto nam je draga kad nas se netko sjeti te nas pozdravi?“ Odgovorio je kako nam pozdrave rado šalju oni koji nas vole i nose u svom srcu. Ustvrdio je da je sv. Pavao bio pun Isusa Krista i njegove blizine i u njoj zavolio mnoge koje je u životu susreo, osobito na putu navještanja Evandela te svojim pozdravima svjedoči svoju duboku povezanost s njima. Biskup je pozvao članove dječjih crkvenih zborova da i oni poput Pavla budu ispunjeni blizinom Isusa Krista u kojem je progovorila ljubav pobednica nad smrću, a koja se obnavlja u svakoj svetoj misi. Poručio je okupljenoj djeci da ih u svakoj svetoj misi pozdravljaju slijedili s njime da ih on u ovu svetu misi primi kao svoje najdraže, sjedinis sa svojom žrtvom ljubavi i u njihova

Kada smo najveći?

Podsjetio je djecu da Crkva danas slavi spomendan svetog Martina, biskupa iz Toursa u Francuskoj, i kazao im da ih na ovoj svetoj misi nakon Isusa pozdravljaju i sveti Martin. Upoznao je djecu sa životom ovoga Božjeg ugodnika iz IV. stoljeća, koji je kako mu ima kaže, bio vojnik u rimskoj vojsci, ali je htio nešto drugo i više jer mu je srce govo-

ri da nije stvoreno da vojnički pristupa ljudima, nego da ih ljubi onom ljubavlju kojom ih je Isus volio i na križu sebe za njih predao. Zbog toga je napustio vojsku i započeo monaški život u siromaštvu, ali bogat iznutra u srcu najvećim blagom, Isusovom moćnom ljubavlju, koju je s oduševljenjem kao biskup navještao drugima i poput Isusa po modelu darivanja živio za druge. Povezujući život sv. Martina s današnjim evanđeoskim ulomkom u kojem Isus govori da materijalno bogatstvo za kojim mnogi čeznu ne može čovjeka usrećiti, biskup je ustvrdio da to bogatstvo može ispuniti njegovu kuću, ali ne srce, i da čovjek postaje istinski velik kad se u dobroti, plemenitost, i ljubavi otvari za drugoga, da je najveći onda kad se poput Martina ukorijeni u Isusa Krista, i njegovom snagom živi za druge. Pozvao je mape pjevače da se nauče davati drugima materijalna dobra, ali još više davati same sebe i živjeti za druge: za roditelje, za prijatelje u školi i drugdje. Istaknuo je kako je i pjevanje u crkvi darivanje sebe za druge, žrtvovanje svoga vremena za Boga, svjedočenje glasom ljepote srca. Poželio je da Gospodin Isus, koji ih neizmerno voli, uđe što dublje u njihova bića i osposebi ih da budu veliki ljudi koji žive jedni za druge, te da još dugo ovđe na zemlji pjevaju kao djeca i odrasli, a onda i u Božjoj vječnosti.

Na kraju svete misе biskup je povjeljom Priznanja iskazao svakom zboru zahvalnost za sudjelovanje na susretu u Požegi. Pozvao ih je da se sljedeće godine okupe na hodočašću u redovito vrijeme, u subotu prije svetkovine sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale.

VODSTVO TERAPIJSKE ZAJEDNICE „SUSRET“ U IVANOVCU POSJETILO BISKUPA

Biskupskom domu u Požegi biskup Antun Škvorčević primio je 5. listopada Suzanu Horvat Kutle, ravnateljicu Terapijskog centra humanitarne organizacije zajednice „Susret“ u Ivanovcu kod Okučana i njezine suradnike Darija Paukovića i Miroslavu Rožankoviću. Ravnateljica je biskupa upoznala sa stanjem Terapijskog centra koji trenutno ima dvadesetak korisnika te mu predstavila projekte putem kojih se želi poboljšati uvjete rada Zajednice i povećati broj lječenih osoba. Zahvalila je biskupu za pomoć koju putem Caritasa i na druge načine pruža štićenicima. Ta pomoć osobito je bila značajna, istaknula je ravnateljica, nakon poplave koja je prije nekog vremena zahvatila prostore Zajednice i uništila brojnu opremu.

Biskup je zahvalio ravnateljici i suradnicima za humano djelovanje u pomaganju mlađim ljudima oko oslobođanja od ropstva ovisnosti i njihovu posobljavanju za svakodnevni život. Osvrnuvši se na predstavljene projekte Centra, biskup je pojasnio određena pitanja vezana uz sudjelovanje Požeške biskupije na njihovu ostvarenju te za duhovnu skrb spomenute skupine vjernika. Zaželio im je Božji blagoslov u dalnjem radu.

VIROVITIČKI KLASIČARI ZA VUKOVAR

Učenici Katoličke klasične gimnazije u Viroviticama zajedno sa svojim profesorima prisjetili su se 17. studenog pada hrvatskog grada Vukovara u ruke JNA i srpskih pobunjenika. Bilo je to prije 26 godina. „Današnji je dan uvelike svojim atmosferskim prilikama podsjećao na onaj tragični 18. studeni 1991. Oblaci, kiša i hladnoća svojom su prisutnošću produbile tragediju kako onda, tako i sjećanje na istu danas.

Ipak, kao katolička škola, učenici i djelatnici, predvođeni našim vjeroučiteljem vlc. Ljubišom, željni smo posvjedočiti kršćansku nadu koja ima uporište u Kristovim riječima: „Molite i dat će vam se...“. Molili smo za pokojne hrvatske branitelje, civilne žrtve i sve nestale u Domovinskom ratu, a napose u Vukovaru. Spomenuli smo se i njihovih bližnjih, kao i svih koji su preživjeli strahote Domovinskoga rata da Gospodin izljeći njihova srca i ohrabri ih nadom vječnog života.

Naša molitva pojačana je paljenjem lampiona, čija je svjetlost razbijala tminu današnjega dana upućujući na Krista koji je svjetlo svijeta. Predstavnice i predstavnici svakog razreda upalili su lampion ugradujući na taj način poštovanje svojeg razreda, odnosno cijele škole, žrtvi naših Vukovaračaca koja je ugrađena u temelje samostalne i suverene Republike Hrvatske. Poseban doprinos prisjećanju na vukovarsku žrtvu, uz već spomenutog dragog vjeroučitelja, dali su i matuanti: Matea, Filip, Matko i Mario.“ (H. Drvenkar)

BISKUP S UČENICIMA PRVOGA RAZREDA KATOLIČKE GIMNAZIJE U POŽEGI

U petak 6. listopada učenici klasičnog smjera 1.a razreda Katoličke gimnazije s pravom javnosti u Požegi pod vodstvom vjeroučitelja Marijana Pavelića posjetili su crkvu sv. Lovre gdje ih je primio požeški biskup Antun Škvorčević. Kao i ranijim naraštajima, biskup je ovim činom želio učenicima Katoličke gimnazije posvjedočiti svoje zanimanje i potporu u njihovu nastajanju oko izgradnje u cjelovite osobe.

Na početku susreta vjeroučitelj Marijan Pavelić zahvalio je požeškom biskupu na poštici, blizini i briži koju iskazuje prema mladima. S izrazima radosti biskup je pozdravio učenike, pojasnio im kako čovек osim za hranom i materijalnim dobrima u skladu s Božjim kodom utisnutim u dubinu njegova bića čežne da bude ispunjen u svom duhu, u svojoj jedinstvenoj i neponovljivoj osobi onom puninom života koju mu može darovati samo Bog. Kazao je da upravo zbog toga ne smijemo sebe svesti na horizontalu jer mi konično pripadamo vertikali koja nas povezuje s onim koji je po riječima sv. Augustina naše sve. Istaknuo je kako je crkva sv. Lovre sa svojom jezgrom iz 13. stoljeća očitovanje čovjeka da i na ovim našim prostorima živi u povezanosti s Bogom i tako ostvaruje smisao svoga postojanja. Na poseban način o tom govore vertikale u arhitekturi gotičke crkve sv. Lovre Potom im je protumačio kulturnopovjesne vrijednosti crkve sv. Lovre, grada Požege i Požeške biskupije. Istaknuo je da osam stoljeća zidina crkve svjedoči o osam stoljeća duša koje su duhovno rasle i gradile svoj odnos s Bogom, a da današnji vjernici ostvaruju nastavak toga višestoljetnog iskustva. Podsjetio je klasičare da oni pripadaju tom identitetu i ohrabrio ih da se u njemu zauzeto izgrađuju i rastu.

PERICA OROZ, POŽEŠKO-PLETERNIČKI PODUZETNIK, VLASNIK TVRTKE "OROZ PHARM"

»Kad bi svaki čovjek dnevno učinio samo jednu dobru stvar, svima bi nam bilo bolje«

Sve, dakle, što želite da ljudi čine vama, tako činite i vi njima (Matej 7:12). Ove riječi, koje je Isus izgovorio prije više od 2000 godina u poznatoj propovijedi na gori, požeško-pleternički poduzetnik Perica Oroz, inače praktičan vjernik, uzeo je kao misao vodilju u svom životu. Poslovnom i privatnom.

S vake nedjelje sam na misi i poslije često razmišljam o propovijedima, odnosno porukama koje nam prenose svećenici. Većina ih prihvata, razumije i živi tako, ali jedan dio niti ih čuje, niti želi čuti, nisu 'unutra', nisu dušom na misi. Mislim da u svakoj situaciji treba poći od sebe jer *ono što želite da ljudi čine vama, to i vi činite njima*. Nažalost, zbog načina života mnogi ne razmišljaju na takav način – kazao je Perica.

Roden i odrastao u Bosni (Župa Plehan) Perica Oroz Poljoprivredni fakultet završio je u Osijeku, a potom je radio u tvrtkama u Kutjevu i Pleternici. Nakon pet godina odlučio je otvoriti privatnu posao jer je, kako kaže, radeći za druge shvatio da to nije nešto što ne bi mogao raditi i za sebe. Poduzeće za trgovinu, usluge i proizvodnju, odnosno poljoprivredni apoteku, otvorio je 1998. godine u iznajmljenom prostoru u Pleternici. Nakon tjeđana zaposlio je prvog djelatnika, koji je i sada s njim, a nakon dvije godine još jednoga. Iz iznajmljenoga u vlastiti prostor u Pleternici tvrtka se preselila 2002. godine. Danas zapošljava deset radnika, a djelovanje je proširila i na Požegu u kojoj je 2014. godine otvorena druga Poljoprivredna apoteka. Cilj nam je bio ojačati suradnju s obiteljskim poljoprivrednim gospodarstvima svih profila proizvodnje s tog zapadnog dijela Požeštine. Fizička udaljenost ranije nas je ograničavala u toj suradnji i sada sam izuzetno zadovoljan načinom kako radimo. Sada se bavimo trgovinom širokoga raspona proizvoda, od poljoprivrednog reproduktivnog materijala do opreme i hrane za kućne ljubimce – dadao je Perica.

Svoje stavove o radu, odnosima prema ljudima, vjeri Perica je 'ispakao' još u rođnoj Bosni, a iznimnu ulogu u tome imali su roditelji, osobito otac. - Odgajali su nas u katoličkom duhu. Moj otac je zaradio mirovinu u Austriji, živjeli smo 20 godina odvoje-

zi su razni pa, evo, i ovakvi slučajevi poput Agrokora. Srećom, nismo time pogodeni, a mogli smo biti da smo se zadržali u tom poslu. Neuređen pravni sustav pred čovjeka stavlja pitanje: 'čime se doista baviti?' Teško je imati proizvodnju i organizaciju proizvođača koji imaju kratak rok trajanja, a to je baš poljoprivredna proizvodnja. Morate ih brzo prodati na tržištu, a u uvjetima nesigurnog plaćanja, loše organiziranosti i nepovjerenja, to je jako teško. Nekada, kada sam počeo raditi, dogovori u odnosu s kupcima bili su dovoljni, a danas vam nisu ni ugovori i osiguranja plaćanja – pojasnio je Perica. Zbog općih uvjeta poslovanja i prilika u društvu, dodata je, teško je govoriti i o razvojnim planovima.

– Razvijamo se sukladno mogućnostima, i tehničkim i finansijskim jer moram voditi računa o tome da možemo servisirati i kreditne i druge obveze. Osim toga, posao kojim se bavim izuzetno je zahtjevan i teško je reći što planiramo jer to nije posao koji mogu tek tako ostaviti nekome. Teško je govoriti samo o širenju i povećanju daljnjih obaveza, ali sve te poslove mora netko odraditi, a dan se sastoji i od nekog drugog dijela, ne samo od rada: obitelji, prijatelja, hobi... - rekao je Perica.

Svoje stavove o radu, odnosima prema ljudima, vjeri Perica je 'ispakao' još u rođnoj Bosni, a iznimnu ulogu u tome imali su roditelji, osobito otac. - Odgajali su nas u katoličkom duhu. Moj otac je zaradio mirovinu u Austriji, živjeli smo 20 godina odvoje-

no od njega, ali ipak, bilo je to vrijeme kada je otac bio veliki autoritet i njegova se riječ slušala. Praznicima sam kao srednjoškolac, i kasnije student, odlazio kod njega raditi i on mi je usadio određena razmišljanja. Recimo, o izvršavanju obveza prema svima, od obitelji, preko zaposlenika i dobavljača do države. A to recimo sada, na ovim prostorima, nije jednostavno jer niste zaštićeni u ostvarivanju svojih legitimnih prava, osim u izvršavanju obaveza. Demokracija je izrodila mogućnost ostvarivanja prava, ali velikim dijelom ljudi su zaboravili na svoje obaveze – mišljenja je Parica.

Uz roditelje, nastavio je dalje, veliki utjecaj na formiranje njegove ličnosti imali su i fratri u Župi Plehan, kojih je pripadalo njegovo selo Poljari: fra Dominik Čosić, fra Grga, fra Andrija Zirdum, fra Blažan Lipovac... Posebno mu, kaže Perica, smeta što se većina ljudi u Hrvatskoj izjašnjava da su kr-

ščani, katolički, ali se ne ponajšaju tako.

Perica Oroz bio je proljetos na Biskupijskom hodočašću u Rimu. – Impresionira te kad vidiš kako su tolike monumentalne građevine na pravljene bez današnjih znanstvenih dostignuća. A tek kad vidiš one Michelangelove freske! Pa bi bilike, Colosseum... Poseban osjećaj dolazak je na Trg sv. Petra, a u tih nekoliko dana dva smo puta bili s papom Franjom. S mnogima se i pozdravio, što govori o njegovoj blagosti, jednostavnosti i svjesnosti da je samo čovjek u službi vjernika – rekao je Perica.

– Licemjerje i dvoličnost zahvatili su dobar dio društva. Osobito 'gore'. Ljudi gledaju prema vlasti odakle se spuštaju takvi signali. Kad bi se samo dijelom pridržavali obveza koje su preuzeли kao kršćani i katolici, kad bi svaki čovjek dnevno učinio samo jednu dobru stvar, svima bi nam bilo bolje – zaključio je Perica Oroz.

PREDSTAVLJENA KNJIGA O POŽEŠKOJ KATEDRALI I ZBORNIK RADOVA O IVI DULČIĆU

Snaga i ljepota požeške Katedrale

O dvadesetog obljetnici uzdignuća župne crkve sv. Terezije Avilske u Požegi na dostojanstvo Katedrale požeški biskup Antun Škvorčević napisao je kulturno-povijesni prikaz o tom sakralnom zdanju na hrvatskom i engleskom jeziku pod naslovom »Katedrala sv. Terezije u Požegi – The Cathedral of St. Theresia in Požega«.

Knjiga je tiskana u izdanju serije „Arssacra Dioecesis Poseganae“ u većem i manjem formatu, prikladnom za kraću informaciju posjetitelja ove crkve. Svečano predstavljanje knjige bilo je upriličeno 13. listopada u Dvorani bl. Alojzija Stepinca Biskupskog doma u Požegi u sklopu programa priprave za ovogodišnju proslavu svetkovine sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale i grada Požege. Tom prigodom ujedno je predstavljena i knjiga „Ivo Dulčić - Zbornik radova s kolokvija u Požegi prigodom 100. obljetnice umjetnikova rođenja“, održanoga 18. lipnja 2016. godine.

MN: Vrijedna arhitektura

Knjigu o Katedrali sv. Terezije u Požegi predstavila je Mirjana Repanić-Braun, znanstvena savjetnica Instituta za povijest umjetnosti u Zagrebu služeći se sliokazom. Slijedeći njezinih šest poglavljaja, progovorila je o izgradnji crkve sv. Terezije pri čemu je veliku ulogu imala carica i kraljica Marija Terezija te zagrebački biskup Franjo Tuša, o njezinu obnovi koncem XIX. stoljeća,

uređenju za katedralna slavlja nakon utemeljenja Požeške biskupije, preuredenju katedralne kripte u kapelu sv. Ivana Pavla II. utemeljitelja Požeške biskupije, sakralnim predmetima u Katedrali te o njezinu Riznici. Posebno se osvrnula na obnovu izvanredno vrijedne katedralne kasnobaročne arhitekture i njezine opreme koju je nakon osnutka Požeške biskupije vedio biskup Antun Škvorčević u suradnji s vršnjim poznavateljima baroka te suvremenim umjetnicima čija su djela našla svoje mjesto u ovom svetom zdanju, oplemenivši ga u njegovoj prikladnosti da bude stolnom crkvom. Predstavljačica knjige zahvalila je biskupu Škvorčeviću za sve što je učinio u obnovi Katedrale, a posebno što je spomenutom knjigom na jednostavan, a stručan način približio čitateljima to lijepo zdanje.

O knjizi »Ivo Dulčić - Zbornik radova s kolokvija u Požegi prigodom 100. obljetnice umjetnikova rođenja« u izdanju Požeške biskupije govorio je Igor Zidić, povjesničar umjetnosti, likovni kritičar, pjesnik i eseist iz Zagreba, koji je bio moderator spo-

menutog Kolokvija. Izrazio je radost što je biskup Škvorčević uz monografiju o Ivi Dulčiću pokrenuo prošle godine i kolokvij o Ivi Dulčiću u Požegi, povjerivši njemu da okupi deset vrhunskih stručnjaka kako starije, tako i mlađe generacije te na taj način dadnemo što je moguće cijeloviti prikaz života i djela iznimnoga hrvatskoga umjetnika kakav je bio Ivo Dulčić. To su, uz Zidića

bili: Ivanka Reberski, Antun Karanović, Tonko Maroević, Sandra Križić Roban, Marito Mihovil Letica, Željka Čorak, Marin Ivanović, Igor Loinjak i Biserka Rauter Plančić. Potom je u kratkim crtama prikazao izlaganje svakog od spomenutih sudionika Kolokvija, preporučivši naznacima da uzmu Zbornik u ruke i pročitaju ih.

Snažan objekt

Potom se naznacima obratio biskup Antun, zahvalivši ponajprije predstavljačima spomenutih knjiga. Ispričao se naznacima što se usudio pisati o požeškoj Katedrali jer to pripada stručnjima od njega. No, predsjetio je na činjenicu da čovjek najprije nauči govoriti, a onda pisati, istaknuvši da je tako i s obzirom na požešku Katedralu. Mnogo je onih koji o njoj pripovijedaju, a manje onih koji o njoj pišu. Predsjetio je da je požeška crkva sv. Terezije Avilske postala katedralom prije dvadeset godina, a da o njoj još nije napisana stručna monografija. Spomenuo je kako je postojao plan da se to učini 2013. prigodom 250. obljetnice posvete crkve sv. Terezije

Predstavljanjem je moderirao Miroslav Paulić, prof. hrvatskog jezika u Katoličkoj klasičnoj gimnaziji u Požegi, a program je s nekoliko višeglasnih skladbi obogatio Komorni sastav požeških gimnazijalaca pod ravnateljem Marija Večerića, katedralnog zborovođe i orguljaša.

ODRŽANE ORGULJAŠKE VEČERI U POŽEŠKOJ KATEDRALI

Izvedena vrsna orguljaška djela

Nakon svečanog euharistijskog slavlja na dan obljetnice uspostave Požeške biskupije i ređenja njezina prvog biskupa, 27. rujna, kao dio kulturno-duhovnih programa u prigodi dvadesete obljetnice biskupije te nadolazeće svetkovine sv. Terezije Avilske, otvorene su Orguljaške večeri u požeškoj Katedrali.

Katedralni zborovoda i orguljaš Mario Večerić u prigodnoj je riječi podsjetio na desetu godišnjicu postavljanja novih orgulja njemačkog graditelja Wolfganga Eisenbartha na kor požeške Katedrale kao jednoga od najizvrsnijih instrumenata u ovom dijelu Hrvatske te je predstavio mađarskog orguljaša Sándora Balatonija iz Pečuha koji je svojim koncertom otvorio Orguljaške večeri u požeškoj pravostolnici.

Počelo je s gostom iz Pečuha

Madarski vrsni glazbenik izveo je ponajprije iz Virginal Book of Lőcse Chorea Hungaricae, a potom P. Esterházyja, Ave, rosa sine spina; J. S. Bacha, Prelude and Fugue in C major (BMW 547) i Air (NMW 1068/II); J. G. Walthera, Concerto in B minor; F. Mendelssohn Bartholdya, Sonata No. 2 in C minor; B. Bartóka, Evening in Transylvania; F. Liszta, Tu es Petrus i Weimar folksong te T. Dubois, In paradisum, Toccata in G major i Morning passages (The Hours, Dance Nr. 4). Poslovno oduševljenje publike izazvale su izvedbe „Tu es Petrus“ Franza Liszta, virtuozna „Toccata in G major“ skladatelja Theodora Dubois, a napose improvizacija na melodiju biskupijskog gesla „Krist danas i uvijek“.

Orguljaš Sándor Balatoni rođen je 1983. godine u Pečuhu. Godine 2008. diplomirao je crkvenu glazbu na mađarskom Institutu za crkvenu glazbu i liturgiju u Budimpešti, dirigiranje je diplomirao u Pečuhu, gdje je i magistrirao orgulje 2011. Doktorski studij završio je u razredu profesora Salamona Kampa, a studirao je orgulje i u razredu profesora Davida Higgsa

na Eastman School of Music u Rochesteru, NY. Trenutno radi kao naslovni orguljaš i zborovoda Pius crkve u Pečuhu, asistent na Odsjeku za orgulje i zborovo dirigiranje na Sveučilištu u Pečuhu te kao profesor na Umjetničkoj školi Imre Eck.

Mlada orguljašica Vukman

Organija večeri u požeškoj Katedrali nastavljene su u nedjelju 1. listopada solističkim koncertom mlade orguljašice iz Trogira, Urse Vukman. Koncert je započeo Fantazijom i G-duru velikog skladatelja J. P. Sweelincka More palatino i Mein junges Leben hat ein End. Ove skladbe skladane su na popularnim napjevima renesansne Njemačke te su kao omiljeni napjevi bile pjevane među ljudima. U trećem dijelu koncerta orguljaš je odsvirao pet skladbi najvećeg genija glazbene umjetnosti J. S. Bacha koji je iza sebe ostavio najveći opus skladbi za orgulje. Skladbe Preludij i fuga u a-molu, a nastavljen je skladbama G. F. Handla Sarabande te ponovno Bachovim djelima Preludij u h-molu, koralom Erbar dich mein, o Herre Gott i Toccata u F-duru.

Posebno oduševljena prisutna publiku ostala je nakon odsvirane Handlove Passacaglia in g koju je orguljaš nakon zadnjeg djela odsvirao još jednom. Na koncu programa orguljaš je izveo improvizaciju na poznatu marijanskiju pjesmu Zdravo Majko Djvice. Ante Knešaurek rođen je u Zagrebu 1978. Jedan je od rijetkih hrvatskih orguljaša koji se aktivno bavi orguljaškom improvizacijom nastavljajući tako tradiciju hrvatskih skladatelja Dugana i Klobučara. Nakon magistrije orgulja u Zagrebu poslijediplomski studij nastavljao na Visokoj školi u Detmoldu i Grazu. Glavni je orguljaš bazilike Srca Isusova u Zagrebu od 1997. Izvanredni je profesor na Katedri za kompoziciju pri Muzičkoj akademiji u Zagrebu. S kolegom Pavlom Mašićem prvi put je u Hrvatskoj integrалno odsvirao opus J. S. Bacha i D. Buxtehudea unutar dvadeset i tri cijelovečernja koncerta. Službom večernjih hvala Katedralnog zboru pod dirigentskom palicom Marija Večerića 14. listopada zaokružen je cjelokupan program Orguljaških večeri u požeškoj Katedrali.

Orguljaška improvizacija

PROSLAVA MEĐUNARODNOG DANA SIROMAŠNIH

Služiti Isusu Kristu u najmanjoj braći

Na svršetku Godine milosrđa papa Franjo je odlučio da XXXIII. nedjelja kroz godinu bude Međunarodni dan siromašnih. Prvi put proslavljena je u nedjelju 19. studenog. Za ovu je prigodu Sveti Otac uputio Poruku pod naslovom *Ne ljubimo rječima, već djelima*. Biskup Antun Škvorčević tim je povodom poslao pismo svećenicima i članovima Župnih pastoralnih vijeća:

"Neka svaki župnik sa župnim pastoralnim vijećem, napose s njegovim Odborom za karitativnu djelatnost savjesno prouči papinu Poruku i u okviru mogućnosti vlastite župe nastoji ostvariti sve ono na što nas Sveti Otac poziva. Dan siromašnih potiče nas da se u svakoj župi još bolje organiziramo u nastojanju oko prepoznavanja tko su to siromasi u našoj sredini, kakav odgovor oni traže od župne zajednice te sukladno tome organizirano određene programe molitve, svjedočenja ljudske blizine prema njima i pružanja pomoći.

„Ako zaista želimo susresti Krista, moramo doticati njegovo izranjeno tijelo u siromasima, kao odgovor na sakramentalno zajedništvo darovano u euharistiji. Tijelo Kristovo razlomljeno u svetom bogoslužju može se vidjeti po ljudi i dijeljenju na licima i osobama najslabije naše braće i sestara“ (br. 3).

Pozivam da u tom duhu, od Međunarodnog dana siromaha do Treće nedjelje došašća – Nedjelje Caritasa, posvetimo posebnu pozornost služenju Isusu Kristu u najmanjoj braći, osobno, i zajednički organizirano u svakoj našoj župi. Valja pri tom sačuvati jasnoću s obzirom na razliku između Međunarodnog dana siromašnih i Nedjelje Caritasa. Neka Bog, milosrdni Otac, daruje svakom vjerniku Požeške biskupije milosrdno srce prema siromašnima te nas ispunji radošću i mirom. Na sve koji služe siromašnima sišao Božji blagoslov – uz srdačan pozdrav u Gospodinu.“

Ta redovitost odnosa prema siromašnima u župi proizlazi i iz euharistijske svijesti svakog člana župne zajednice koju valja usvojiti u našim župama kao posebnu zadaću nakon proslave Trećega biskupijskog euharistijskog kongresa o 20. obljetnici uspostave naše Biskupije. Sveti Otac u Poruci piše:

Napreduje gradnja kuće samohrane majke s troje djece

Požeška biskupija spomenula se 27. rujna svoje uspostave i ređenja njezina biskupa. Upravo toga dana biskup Antun Škvorčević u pratnji Ivice Žuljevića, župnika Župe sv. Terezije Avilske i Ivana Popića, ravnatelja biskupijskog Caritasa posjetio je požeško prigradsko naselje Šeovce i susreuo se sa samohrannom majkom Mirjanom Janković i njezinom troje djece. Već u svojim prethodnim posjetima biskup se uvjerio o teškom stanju u kojem se nalazi ova obitelj te je potaknuo vjernike Požeške biskupije da prigodom Trećega biskupijskog euharistijskog kongresa posvjedoče svoju ljubav prema siromašnima tako da dadnu novčani prilog za iz-

gradnju doma navedene obitelji. U nedjelju prije Euharistijskoga kongresa, 17. rujna u svim župama Požeške biskupije prikuplja se novčani prilog koji su predstavnici pojedinih dekanata primijeli za prikazni dar na kongresnom slavlju 24. rujna.

Biskup je u razgovoru s maj-

kom Mirjanom i njezinom djecom koja pohađaju osnovnu školu osjetio njihovu veliku radost zbog početka radova na izgradnji novoga doma. Pozdravio je djelatnike HEP-a koji su s dosadašnjem ruševne kuće skidali električne vodove te radnike koji su započeli s čišćenjem pro-

stora za gradnju. Nova kuća bit će istog obima kao i dosadašnja. Njezin projekt izradio je Josip Lukić, koji ujedno vodi gradnju. Predviđa se da bi obitelj Janković mogla u nju useliti za Božić ove godine. Uručivši majci Mirjani i djeci darove, biskup im je poželio Božji blagoslov.

LITURGIJSKA GODINA A

Ukorak s liturgijskim vremenom

Josip Krpeljević

Svetkovina Krista Kralja svega stvorenoga

Svetkovina Krista Kralja slavi apsolutno prvenstvo Isusa Krista, vječnoga Sina Očeva, u čitavom stvorenju. Sve je po njemu stvoreno, on je srce i središte svega što postoji. U starozavjetnom čitanju Bog po proroku Ezequielu govori da su pastiri Izraela, a to su njegovi kraljevi i drugi ljudi na vodećim pozicijama, zakazali u svojoj službi; brinuli su se za same sebe i umjesto da svom narodu osiguraju pravdu i red, oni su ga opljenili. Zbog toga je Bog kaznio narod odvođenjem u babilonsko sužanstvo nakon razorenja Jeruzalema 587. godine pr. Kr., a ulogu njegova pastira preuzeo je sâm Bog, uz obećanje da će jednom zauvijek ukloniti nepravdu i izrabljivanje. To obećanje ispunio je utjelovljeni Božji Sin Krist u vazmenom otajstvu svoje muke, smrti i uskrsnuća. Apostol Pavao nas u novozavjetnom čitanju iz Prve poslanice Korinćanima uvjerao kako nakon Isusova uskrsnuća smrt više nema posljednju riječ i da je život moćniji od nje. Doduše, i dalje u svijetu postoje grijeh i smrt jer djelo koje je Isus započeo još nije dovršeno, ali će biti dovršeno njegovim drugim dolaskom kad će konačno biti uspostavljeno kraljevstvo Božje, a sve stvorenje i čovjek u njemu postići svoje dovršenje. U evanđeoskom ulomku Matej opisuje kako Krist o svom drugom dolasku u slavi, sudi ljudima iz svih naroda. Jedino mjerilo po kojem sudi jesu djela milosrdne ljubavi; u obzir se ne uzimaju riječi i osjećaji, nego samo djela. Bit ćemo sudeni ne po onome što smo govorili ili osjećali, nego po djelima koja smo činili ili propustili učiniti.

Prva nedjelja došašća

Ulamak starozavjetnog čitanja iz Knjige proroka Izajie je molitva u teško doba nakon povratka iz babilonskog sužanstva u razorenu i opustošenu zemlju. Njezin početak u kojem se Boga naziva. Ocem i Otkupiteljem izraz je pouzdanja u Boga koji opršta i daje budućnost onima koji zazivaju njegovo ime. Božja srdžba prikazana je slikovito kao okretanje njegova lica od grješnih ljudi, grijeh pak kao okaljana haljina a grješnici kao suho lišće koje opada. U prologu Prve poslanice Korinćanima apostol Pavao prikazuje kršćane kao ljudе koji čekaju objavljenje svoga Gospodina Isusa Krista. Kršćani su zahvalni za darove Duha: za vjeru i nadu u Gospodina Isusa Krista, kojemu idu ususret. Svagdјani oblik vjere i ljubavi jest vjernost. Neke buduće događaje možemo unaprijed predvidjeti, a možda na njih i utjecati. Međutim, veliki događaj koji iščekujemo nema datuma u našem kalendaru. Marko nas u današnjem evanđeoskom ulomku upozorava da ljudi ne mogu znati čas Kristova povratka i da stoga kršćani trebaju bdjeti, to jest odgovorno živjeti sadašnji trenutak i pogledom tražiti Gospodina koji će doći u onaj dan. Bdjeti znači jasno vidjeti stvarnost u kojoj živimo i stvarnost kojoj idemo ususret. Ta se stvarnost zove Krist, koji je već sada prisutan među nama u svojoj riječi u svojim sakramentima i u svojoj najmanjoj braći.

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Požeška biskupija
GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević • UREDNIČKO VJEĆE: Ivica Žuljević, Josip Krpeljević, Ljiljana Marić, Marijan Pavelić, Višnja Mikić • LEKTOR: Valentina Soldo
GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Kočak TISAK: Denona, Zagreb • ISSN: 1846-4047
ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega
Tel. 034-290-300; fax: 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

KRŠTENJA DJECE U VIŠEČLANIM OBITELJIMA

U Kuzmici kršteno peto dijete obitelji Semmelroth

U nedjelju 12. studenoga Župa sv. Kuzme i Damjana u Kuzmici slavila je svoje godišnje klanjanje pred Presvetim. Središnje euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević, tijekom kojeg je krstio Filipa, peto dijete u obitelji Kristijana i Danijela Semmelroth. Župnik Ivica Bošnjak je na početku uputio biskupu izraze dobrodošlice. Uvodeći u misno slavlje, biskup je rekao da se raduje što se danas zajedno s kuzmičkim župljanim može vjerničkim srcem zaustaviti pred Isusom Kristom prisutnim među nama u otajstvu presvete Euharistije te mu u ime cijele Požeške biskupije iskazati poklon i zahvalnost. Kazao je da današnji dan klanjanja u Kuzmici ima posebno značenje jer se odvija nakon Euharistijskog kongresa na kojem smo se snažno podsjetili kako kao Crka živimo od Isusova djela na križu, prisutnog među nama u presvetoj Euharistiji. Osobitu radost izradio je što su roditelji Semmelroth donijeli svoje peto dijete na krštenje. Naglasio je kako je žrtva ljubavi koju su oni posvjedočili duboko povezana s Isusovom žrtvom ljubavi na križu, koju slavimo i u ovaj svetog misi. Čestitao im je i zahvalio za dar života novog ljudskog bića koje je po Božjem naumu određeno za vječnost.

Pozvao je nazočne da euharistijski stil života iz svojih obitelji prenesu u politiku, gospodarstvo i u sav društveni život, i na taj način doprinesu pobedi života, Božje mudrosti u Hrvatskoj. Pripomenuo je kako brojni ljudi po nekim svojim prosudbama smatraju ludim što su se roditelji Semmelroth opredjelili za peto dijete, dodavši da su oni postupili u skladu s Božjom mudrošću jer su prihvatali žrtvu ljubavi kojom je Isus Krist pobijedio i samu smrt.

Obitelj Šljivička u Kaptolu krstila šesto dijete

Biskup Antun Škvorčević pohodio je 4. studenoga Župu sv. Petra i Pavla Apostola u Kapitolu i u župnoj crkvi predvodio misno slavlje tijekom kojeg je krstio dječaka Huberta, šesto dijete Krešimira i Silvije Šljivička. Uz njega je krstio i djevojčicu Ines, drugo dijete Marija i Katarine Juric. Na početku misnog slavlja spomenuto je da su sinoči u požeškoj Katedrali lovci proslavili svoga nebeskog zaštitnika sv. Huberta, a danas je obitelj jednoga lovca na krštenje donijela dječaka koji se zove Hubert, pripmenuvši da je rođenje novog čovjeka najradosniji dogadjaj u Hrvatskoj. Čestitao je roditeljima i zahvalio im na njihovoj opredjeljenosti za život. Naglasio je da su Hubert i Ines rođeni u svijetu ranjenom negativnošću, zlom i prolaznošću, ali da ih Isus Krist svetim krštenjem lječi od te ranjenosti i čini dionicima svoje pobjede nad smrću te da je to njihova prava sudbina. Ustvrdio je da su navedene obitelji svojim opredjeljenjem za rađanje djece - jedna šestoga, a druga drugog djeteta - po nekim ljudskim mjerilima izabrale zadnje mjesto. Tvrđnju je potkrjepio činjenicom da je malo onih koji se u našem društvu dve supružnicima koji se odlučuju rađati brojnu djecu, a da je puno više onih koji smatraju da je u najmanju ruku nerazborito, ako ne i ludo imati više od dvoje djece. Međutim, nastavio je biskup, takvim svojim opredjeljenjem ovi roditelji slijede primjer Isusa Krista, Sina Božjega koji nije izabrao prvo, nego posljednje mjesto kad je dragovoljno prihvatio da kao žrtva mržnje bude odbačen i na koncu osuđen na sramotnu smrt na križu, i u to zadnje, odbačeno mjesto unio najveću Božju moć, a to je ljubav, i tako pobijedio smrt.

Novobukovačka obitelj Gorički krstila šesto dijete

Biskup Antun Škvorčević pohodio je 28. listopada Župu Novog Boračkog u Novoj Bukovici i u župnoj crkvi predvodio misno slavlje tijekom kojeg je krstio djevojčicu Gloriju, šesto dijete u obitelji Ivana i Martine Gorički. Na početku misnog slavlja rekao je da se želi pridružiti radosti obitelji Gorički radi šestog djeteta koje su donijeli na krštenje. Naglasio je kako je rođenje novog čovjeka uvijek velik događaj je u njemu Bog očituje svoju stvoriteljsku moć u suradnji s roditeljima. Zahvalio je Bogu za novi dar života, a roditeljima čestitao što su se opredjelili biti na Božjoj strani.

Govoreći o Crkvi kao obitelji koja je utemeljena na Isusovu činu ljubavi kojim je bio do kraja za nas i pobijedio smrt, biskup je ustvrdio da muž i žena kad u ljubavi žive jedno za drugo, tada njihova kuća nije tek građevina, nego postaje dom. Izradio je radost što su se supružnici Gorički opredjelili za još jedno dijete i na taj način omogućili da ljubav progovori životom, a žrtva pobijedi našu ljudsku nemoć. Podsetio je nazočne da su i oni krštenjem stavljeni u odnos s Isusom Kristom i da su ušli u zajedništvo Crkve. Hrvatska ne može negdje drugdje očekivati nešto lepše, nego što je dar života u našim obiteljima. »Kad supružnici koji žive u braku shvate da kuća koju će izgraditi, automobil koji će kupiti ili bilo što drugo materijalno vrijedne manje od jednog ljudskog života te se opredjeli za život, čine najbolji korak, slijede primjer koji nam je Isus dao na križu, vjerujući ljubavi i svoju žrtvu u pobjedu života«, zaključio je biskup. Recao je da će mala Glorija krštenjem ući u zajedništvo Isusove ljubavi na križu i neće ostati tuđinac ni pridošlica na ovoj zemlji, nego će postati »domaća« u Isusovoj kući, u zajedništu njegove Crkve.

U Velimirovcu kršteno sedmo dijete obitelji Čališ

U župnoj crkvi Gospe Fatimske u Velimirovcu biskup Antun Škvorčević 25. listopada predvodio je misno slavlje tijekom kojeg je krstio dječaka Ivana, sedmo dijete u obitelji Čališ. Pozdravljajući na početku misnog slavlja nazočne vjernike, biskup je ustvrdio da je novi život ono čega danas u Hrvatskoj najviše nedostaje i da zbog toga uvijek voli doći iskazati poštovanje prema onima koji se opredjeljuju za život. S tim raspoloženjem pozdravio je roditelje Čališ i čestitao im na opredjeljenju za sedmo dijete.

Biskup je pohvalio supružnike Čališ što su prihvaćanjem sedmog djeteta očitali kako na sasvim poseban način bdiju pred životom i pred Bogom u društvenom okruženju u kojem imaju onih koji preziru život i smatraju da nije pametno što su rodili i sedmo dijete. Ustvrdio je da supružnici čine najbolje kad žrtvu svoje ljubavi ulazu u novo ljudsko stvorenje, ne samo za život ovde na zemlji, nego i u vječnosti, odnosno da u svom braku najbolje bdiju onda kad se bez straha stavljaju u službu života, i na neki način postaju dionici Isusove pobjede nad smrću povezano s njihovim krsnim poslaniem te i sami postaju ispunjeni smislim i radošću. Na svršetku misnog slavlja biskup je čestitao roditeljima Čališ na krsnom preporođenju malog Ivana, zahvalio im je za ljubav kojom se žrtvaju za svoju djecu te im zaželio puno radosti u njihovu odgajanju, na što su nazočni zaplijeskali.

Obitelj Korman iz Čaglina krstila peto dijete

Biskup Antun Škvorčević pohodio je 6. listopada Župu sv. Alojzija Gonzage u Čagliću i na misnom slavlju u župnoj crkvi krstio dječaka Rafaela, peto dijete Velibora i Ivane Korman. Biskup je u pozdravu rekao da je s radošću došao u Čaglin iskazati poštovanje i zahvalnost spomenutoj obitelji koja svojim petim dijetom na poseban način služi životu i hrvatskoj budućnosti. Pozvao je nazočne da obnove svijest kako je rođenje novog čovjeka najveći događaj i vrijednost u Hrvatskoj.

Pohvalio je obitelj Korman što je opredjeljenjem za peto dijete posvjeđočila da sluša Božji glas, što se nije dala zavesti varkom u koju upadaju mnogi danas u Hrvatskoj da će živjeti lakše i bolje ako ne budu rađali ili imali manji broj djece. Nije teško živjeti s djecom i za djecu, ustvrdio je biskup, nego je teško ostati na površini, u polovičnosti i sebičnosti, nositi savjest s teretom abortusa ili nekog drugog zla. Ne ispunja nas ono što je lagano, lagodno i ugodno, nego našem postojanju daje smisao ljubav povezana sa žrtvom i uložena u život. Izradio je radost što u čaglinskoj župi ima onih koji se ne žele prepustiti sebičnosti, nego snagom ljubavi lome okove zla i nastoje se opredjeljivati za život.

U Čačincima kršteno šesto dijete obitelji Ognjenović

U subotu 30. rujna biskup Antun Škvorčević pohodio je župu Prevestog Trojstva u Čačincima i krstio Enu, šesto dijete Zorana i Biljane Ognjenović. Uvodeći u misno slavlje, biskup je spomenuo kako Crkva danas slavi sv. Jeronima, čovjeka iz naših krajeva koji je živio u dalekom 4. i 5. stoljeću, prevodio Božju riječ na latinski jezik, od nje živio i u njoj pronalazio smisao te danas želimo svoj pogled svratiti na njegov lik, promatrujući ga kao uzor i izazov. Roditeljima male Ene, Zoranu i Biljani uputio je poseban pozdrav i čestitku na njihovu šestom opredjeljenju za život, rekavši kako u Hrvatskoj nema većega događaja od prihvaćanja novog života, koji najisnažnije pridonosi boljtku i budućnosti naše domovine.

Istaknuo je kako roditelji Ognjenović u njihovu opredjeljenju za šesto dijete nisu očitali srce skriveno sebičnošću, nego su posvjeđočili ljubav, darivanje, spremnost na odricanje i žrtvu iz koje se rađa život. Kazao je da život u Hrvatskoj ovisi o našim opredjeljenjima, osobito u braku i obitelji, za ljubav, odricanje i žrtvu koja prihvata dar života i sebe gleda Božjim mjerilima. Na taj način naša Hrvatska postaje poput otvorenog Jeruzalema o kojem govorи prorok Zaharija, postaje otvorena za živoga Boga i moć njegova Duha koji preobražava i daje smisao. Uputio je molitvu sv. Jeronimu da njegovim zagovorom i nas Božja riječ trajno uvodi u dubinu postojanja ostvarena u Isusu Kristu, da prati svakoga od nas kako bi Hrvatska rasla po srcima njezinih stanovnika snagom one ljubavi kojom je Gospodin pobijedio smrt. Pri koncu misnoga slavlja biskup je uputio čestite obitelji Ognjenović za krsno preporođeno dijete i potaknuo nazočne da iskazuju poštovanje i pružaju potporu obiteljima s brojnom djecom.

Recept za dugovječan brak je molitva, međusobno praštanje i razumijevanje

Piše i snimila: Višnja Mikić

Ulistopadu ove godine Katica i Ivan Bešlić iz Sičica, župa Vrbje proslavili su 70 godina braka. Iako je zakoračila u devedesetu, Katica je vedra i vitalna, ali i Ivan, godinu dana mlađi, dobro se drži. Danas su smješteni u obiteljskom domu „Grgić“ u Novoj Gradiški.

– Ivan i ja rođeni smo u Sičicama. U jednom dijelu našeg sela, koji zovemo Bešljanski kraj, tada su svi bili Bešlići. Mi smo se i zagledali u selu. Nedjeljom smo odlazili na misu u župnu crkvu u Vrbje, a u svibnju i listopadu u našem selu su bile pobožnosti Gospo. U selu je i kolo igralo, pa smo nas dvoje išli u kolo. Međutim, otac mi je bio strog i govorio bi: „Sunce za goru, ti u dvorište!“ I slušala sam ga: uvijek i bez pogovora. S 10 godina sam ostala bez majke, imala sam sestricu staru tri godine, pazila na nju, uvijek mi je bila u krilu. S 19 godina sam se udala. Bilo je to davne, 1947. godine – prisjeća se baka Katica.

Istiće kako joj je Ivica uvijek bio dobar, a njegova mama nije joj bila svekrva – nego majka, toliko ju je voljela. Za nju se i danas svakodnevno moli i zahvaljuje Bogu za zajednički provedene godine. Ivičin tata umro je veoma mlad, ali majka mu se nikada nije udavala, ostala je sa sinom i snahom do svoje smrti. Bog je Ivici i Katici podario petoro djece, ali troje malih andela odmah je pozvao k sebi.

Jedno od njih Katica je sama krstila, samo da dijete ne ode na onaj svijet bez sakramenta krštenja.

Danas imaju sina i kćer, četvero unučadi i dvoje praprunučadi. U četrdesetim godinama života, Ivica i Katica otišli su na rad u Njemačku. Dalo se lijepo zaraditi, ali Ivica je veoma čeznuo za zavičajem i kućom.

– Dolazili smo u Sičice tri puta godišnje: za Božić, Uskrs i ljeti, ali svaki put mu se bilo sve teže vraćati u tuđinu. Ondje smo proveli 20 godina. Sredili smo kuću i imanje, osigurali budućnost djece i kao što znate, u braku smo 70 godina. Zbog starosti, naši su nas smjestili u dom, ali lijepo nam je, sve imamo i kuća nam nije daleko. Djeca nam dolaze redovito, pogotovo ljeti i slobodno vrijeme rado provode u selu. Zahvalni smo i našem župniku u Vrbju, v.l. Željku Volariću za sve lijepo riječi i njegovu dobrotu.

Upitali smo i za recept dugovječnog braka. Katica naglašava kako zajednički život uspješno može teći prvenstveno uz molitvu, međusobno praštanje, razumijevanje i dogovor. Drugačije nije moguće skladno i sretno živjeti. Ona i Ivica se svakodnevno mole, najviše Presvetom Trojstvu, čija slika visi na zidu u domu, u njihovoj sobi. Saznajemo da je tu sliku Ivičina majka donijela u kuću Bešlićima, kad se udavala i nakon toliko godina, slika je i daje u obitelji i pred njom mole. Katica kazuje kako više puta tijekom dana vapi Gospodinu: „Moj Bože,

neka bude Tvoja sveta volja“.

Budući da je djed Ivica bio nekako tih, upitamo za razlog. Reče nam:

Ne znam ja kuda ovo sve vodi. Kad smo mi bili mladi, svi smo u obitelji sjedili za istim stolom, dogovarali se o poslu, jeli iz jedne zdjele, radili zajedno, obradivali polja, tjerali čorde, manje imali, a bili zadovoljni. Sad se ožene i čim bude malo neslaganja – razvod. Nitko ni s kim više ne može. Kakvo je to došlo vrijeme?

Nije ni njima put uvijek bio posut ružama, ali, uz Božju pomoć i molitvu, sve su prevladali.

ORUBIČANI ČUVAJU VRIJEDNU TRADICIJU NECANJA

Crkva ukrašena ručnim radom

Piše i snimila: Višnja Mikić

Selo Orubica u novogradiškoj Posavini zahvaljujući vrijednim i marnim župljanima čuva svoju tradiciju. Župljeni su osobito ponosni na „orubičku necu“. Njome su ukrasili i župnu crkvu sv. Ilike proroka, ali i odjeću župnog pjevačkog zbora.

U obitelji Tomić ručnim radom ne bavi se samo 86- godišnja baka Marija nego i njezin unuk Tin. Baka Marija od malena neca. Koliko je necanih ručnih radova koje je nekada prodavala na slavonsko-brodskoj tržnici napravila ne zna ni sama. – Necu je uvijek bila prilično skupa i stalno je „držala cijenu“ jer je to kvalitetan ručni rad: spor i precizan, ali vrijedan i lijep. Dok je moja mama učila starije sestre, gledala sam kako radi i svladala tehniku izrade. Nekada smo radili i uvečer te noću, uz petrolejke. Necale bismo prekrivače za krevete, neca je išla ispod šokačkih ručnika, radili smo stolnjake, oltarne, dijelove narodne nošnje, u novije vrijeme rade se i zidne slike - kazuje Marija.

Od svoje bake necati je naučio i unuk Tin, inače student koji neca i u Zagrebu u slobodno vrijeme, između predavanja i ispita. – Učio sam necati uz baku. Bilo mi je žao da ovako vrijedna tradicija, odlaskom starijih ljudi, zamre. Poželio sam to svladati i - uspije. Često baka i ja radimo zajedno: ako ona neca mrežu, ja popunjavam ili obratno-poručuje Tin. Ponosan je na tradiciju, na vrijedno crkveno ruho, ali i na pune ormare orubičke nece. Želio bih da se više mlađih nauči necati, da se tako očuva tradicija i da se vrijedni ručni radovi nastave izradivati u ovom lijepon selu.

Njihova sumještanka Kata Smolić prisjeća se kako je još dok je polazila osnovnu školu znala heklati, a kasnije i necati. – Puno sam radila za našu orubičku crkvu. Izradivali smo oltarne, necom ukrasili Isusov grob za Veliki tjedan, imamo necane crkvene barjake. Gotovo sve što je u crkvi, rađeno je necanjem. Crkveni zbor ima odjeću ukrašenu necom pa smo na svojim nastupima prepoznatljivi po necanom zlatovezu – objašnjava Kata.

